

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al românilor naţionalişti creştini
- în duhul **NAŢIONAL CREŞTIN** al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul III, Nr. 34, IUNIE 2006 — Apare la jumătatea lunii — 1 leu nou (10.000 lei vechi)

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

CONVOCAREA ROMÂNILOR!

Eşti la capătul răbdării şi al puterilor.
INTRĂ ÎN LUPTĂ! ALTĂ SOLUŢIE NU EXISTĂ!
De somnul tău profită duşmanii Neamului.
SÂMBĂTĂ 24 IUNIE, ORA 16, LA MUZEUL DE ISTORIE (P-ţa Universităţii).

CUVÂNTUL LEGIONAR
Nicador ZELEA CODREANU

CENZURA CA UN BUMERANG

În această ţară blagoslovită de Dumnezeu, El, Marele Creator a înmulţit un popor de oameni înzestraţi cu **modestie şi supuşenie - calităţi sau defecte care de-a lungul istoriei nu ne-au lăsat nici să murim, dar nici să trăim.**

Mulţi din cei care au ajuns pe acest pământ în goana cailor sau în goana boccelelor pline de păduchi, au fost fermecaţi de această ţară, au primit câteodată de nevoie, câteodată din bunătate prostească, calda ospitalitate românească.

Mulţi din aceşti hoinari au rămas pe lângă noi, dar, în dispreţul oricărei gândiri creştine şi a logicii celei mai simple, **au vrut şi vor să acapareze tot ce se poate plăti cu bani, inclusiv suflete omeneşti.** Se comportă ca nişte stăpâni, au hotărât să ne cumpere cu banii jefuiţi de la noi; vor să ne spună ei ce este bine şi ce este rău, ce este frumos şi ce este urât, să ne rostuiască viaţa după interesele lor şi bunul lor plac.

Din când în când, supăraţi şi obraznici, lasă deoparte conspirativitatea şi atacă deschis, "secondaţi cu entuziasm" (vorba d-lui Cristian Sandache) **de o armată de cozi de topor** care nu au măcar bunul simţ să judece o secundă, de la caz la caz, în ce hazna se aruncă; **şi pentru ce, pentru care beneficii? -** *mâine - poimâine, cu ajutorul Lui Dumnezeu, se duc la cele veşnice*; pentru un "troc" mai mare şi mai plin cu tărâţe?

Dar să intrăm şi în subiect: la sfârşitul lunii mai, ne trezim cu **o bombă în presa românească: un grup de "tovarăşi de bine" care sunt cu ochii şi cu urechile pe tot ce mişcă în ţara aceasta, şi care, cum spuneam, se cred deja**

(continuare în pag. următoare)

Nicador Zelea Codreanu

stăpânii noştri, atacă într-un exces de isterie presa românească, mai precis ziarul "Ziua" care a îndrăznit să critice ministrul de externe, dl. Mihai Răzvan Ungureanu, pentru prestaţia necorespunzătoare în gestionarea politicii externe a României.

Să o luăm de la început cu nedumeririle:

1. *În numele cui vorbesc semnatarii protestului publicat de ziarul "Ziua" în data de 31 mai 2006?* Acesta este primul lucru care trebuie lămurit.

Cei 18 pe care nu îi pomenesc deocamdată, din Ierusalim, Praga, Zurich şi din oraşe din România, după cum citim în ziar şi **după însuşi faptul că li se dă atâta atenţie, reprezintă un stat de pe harta lumii, reprezintă o organizaţie trans-naţională; şi dacă da, *să o numească şi să descrie în trei cuvinte scopul declarat al organizaţiei*.**

2. ***Dacă un cotidian de importanţa ziarului "Ziua" trebuie să joace după cum îi cântă o gaşcă de neica-nimeni*** care atacă presa, a patra putere în stat, ***bietul om de pe stradă***, care nu îşi poate plânge necazurile nicăieri, ***în ce stare de subjugare se află?***

Dacă nu mă credeţi că sunt nişte nimeni faceţi un sondaj, întrebaţi omul de pe stradă cine dracu o fi ăsta: Agoston Hugo, Adrian Cioflâncă, Maximilian Katz, Daniel Ursprung, Victor Eskenasy, etc., etc. Am citat nume necunoscute pentru că, slavă Domnului, sunt şi nume bine cunoscute care, dacă ar fi lipsit, nu mai ştiam la ce să ne gândim.

3. ***De ce nu au reacţionat proporţional la criticile mai mult decât vehemente aduse în presă altor miniştri***, în ultimul an, cum ar fi Gh. Flutur de la Agricultură, Nicolăescu de la Sănătate şi alţii foarte mulţi?

Acuzaţia de antisemitism adusă ziarului are vreo relaţie cu naţionalitatea d-lui Ungureanu?

4. ***Cum de au neruşinarea să facă o "listă neagră" cu ziarişti*** de la acest cotidian?

Cam cum ar fi privită o "listă neagră" făcută de oricine la adresa unor ziarişti din ţările lor de baştină (dacă au aşa ceva)?

5. Ce ar fi dacă în presa românească (cu destui laşi sau vânduţi) ar apare o listă, să zicem roşie, pentru a fi în ton, cu toţi domnii şi doamnele care se simt obligaţi să tragă de urechi ziarul "Ziua"? Ar aminti protestatarii despre zile de teroare totalitară de orice culoare? Ar ţipa ca din gură de şarpe?

Fără a răspunde a răspunde punct cu punct la întrebările de mai sus, voi lămuri lucrurile într-un alt fel decât "Ziua", mai direct, **excluzând *piersicul ocrotitor*.**

CE A DECLANŞAT MÂNIA FIAREI?

Să o luăm cu finalul crizei:

Prima întrebare: ***De ce dl. ministru Mihai Răzvan-Ungureanu trebuie apărat de către internaţionala sionistă?***

Întrebarea pe care şi-o pune într-un fel ziarul "Ziua", dacă el este evreu - şi în consecinţă poate să facă orice, şi toată lumea, inclusiv presa, trebuie să tacă sau eventual să-l şi laude - nu mai este de actualitate.

Că sus-numitul se "joacă" cu soarta aceste ţări, că este dispus să se comporte ca un duşman al ţării pe care o reprezintă, nu are nici o relaţie cu naţionalitatea domniei sale. Vedem destui români, nu mai departe decât în lista celor 18, care s-au vândut unor interese străine.

De fapt cel care a declanşat protestul şi criza este dl. Leon Volovici de la Universitatea Ebraică din Ierusalim, care şi-a văzut discipolul atacat, căci iată ce ne dezvăluie ziarul "Ma'Ariv" din 15 febr. 2005 şi preluat de pe site-ul public al Comunităţii Evreieşti din România:

***"Noul ministru de externe al României, dl. Mihai Răzvan Ungureanu**, s-a întâlnit cu persoane din rândul evreilor care au fost surprinse că domnul **vorbeşte puţin ebraica**, urmare a **studiilor făcute la Universitatea din Ierusalim**.*

*Dl. Ungureanu şi-a făcut **doctoratul în "Istoria evreilor din România"** şi în urmă cu câţiva ani **a venit în Israel pentru specializare**. Înainte de numirea în înalta funcţie (n.n.: ministru de Externe al României), urma să fie numit **şeful "Centrului de Studii Evreieşti"** din oraşul Iaşi. **D-sa promovează cu devotament studii legate de poporul evreu şi acţionează pentru introducerea unui program de învăţământ legat de Holocaust**, ca parte integrantă din programul de învăţământ în România..."*

Iată deci de unde "vine de se leagă" toată tărăşenia; **întrebarea pe care şi-o pune ziarul "Ziua", îngrijorat că a îndrăznit să critice un evreu trăitor în România, îşi pierde sensul.** Noi cunoaştem dintotdeauna că românii care s-au vândut unor interese străine au fost mai devotaţi, mai distructivi, mai fără milă decât stăpânii în slujba cărora lucrau.

Vă puneţi desigur întrebarea: ***de ce a trebuit să apară pe site-ul respectiv?***

Simplu: pentru **ca să ştie tot omul, duşmanii să se teamă, prietenii să îl susţină.**

Nu voi reveni asupra "greşelilor" făcute de Ungureanu, care au fost prezentate în "Ziua" şi în alte ziare, şi care au afectat interesele naţionale.

Ca să închei primul caz, cazul Ungureanu, vă propun să vă gândiţi **ce pierdere ar fi fost pentru stăpânii lui, nedeclaraţi, tocmai acum, când se discută despre o iminentă remaniere de guvern, pierderea uneia dintre cele mai importante piese din angrenajul antiromânesc.**

O altă greşeală gravă a ziarului "Ziua"

Cu o săptămână înainte apăruse în ziar un editorial intitulat "Cine plăteşte pentru holocaustul roşu?" scris de Miruna Munteanu (să îi dea Dumnezeu sănătate) şi care încalcă trei "tabu-uri":

- primul: că **îndrăzneşte să prezinte cu aceeaşi denumire genocidul comunist, *riscând să banalizeze cuvântul "holocaust"*,**
- doi: îşi închipuie că suta de milioane de victime ale comunismului pot avea aceeaşi valoare cu cele 6 milioane de evrei;
- trei: vorbeşte de "plată".

Să ne gândim că pretenţiile românilor şi a altor victime ale comunismului la despăgubiri băneşti: ar "sparge" un monopol?

Să ne gândim că dacă populaţia României ar trebui să plătească, generalizând vina la nivel naţional, am putea să generalizăm şi noi vina la nivel ETNIC pentru genocidul dintre 1944 şi 1964?

Aceste subiecte trezesc turbarea acestor domni, care nu îşi mai prezintă pretenţiile disimulate în spatele unor "opinii publice" sau opinii ale unor personalităţi "de bine": bat cu pumnul în masă!!

Cazul Tismăneanu

Cum ar putea fi prezentat mai bine, mai caracteristic şi mai simplu pentru un român, o persoană, decât făcându-i public dosarul de la Securitate?

Persoana d-lui Tismăneanu care putea fi "bănuit de român" doar prin prisma paşaportului, crescut în sânul unei familii obişnuite să mănânce anticomunişti pe pâine, devine, în optica d-lui Băsescu, persoana cea mai potrivită să ne desluşească crimele comunismului (parcă nu le cunoaştem pe propriile piei), acelaşi domn Băsescu care face un circ penibil la Muzeul Holocaustului din Washington şi la sugestia căruia Ungureanu este numit ministru de Externe, care la rândul domniei sale primise sugestia.

Cum să nu reacţioneze critic un ziar şi să nu tragă un semnal de alarmă? Era dovedit că **Tismăneanu, cum s-a vândut Securităţii, se va mai vinde oricui, deci este imposibil de închipuit** că **reprezintă garanţia morală** pentru a fi un judecător.

Dacă era vorba de un român, sărea de fund în sus gaşca celor 18?

Nici vorbă!

Şi atunci domniile lor ne învaţă că dacă se fac luări de atitudine şi se fac apărări pe bază de etnie, atunci va trebui pe viitor să facem şi noi acuzaţii şi critici pe bază de etnie! *Poate veţi spune dv. cum se numeşte asta în limbajul general!*

Faptul că aceşti tovarăşi acuză ziarul, printre altele, de "legionarism", ne bucură, **căci se întăreşte credinţa în opinia publică conform căreia orice gest de "românism" are la bază "Mişcarea Legionară"; aici aveţi dreptate!**

"Unde dai şi unde crapă"

După toată tevatura şi tot scandalul provocat de amestecul acestor falşi justiţiari în viaţa românească, după această neruşinată punere la colţ a ziarului "Ziua", **aceşti oameni nu se gândesc**, nu le trece prin creieraş că reacţia opiniei publice, chiar dacă nu se manifestă decât în sufletele oamenilor, este mai contraproductivă decât punerea lor la punct? **Nu îşi dau seama că în pas alergător devin odioşi în conştiinţa românilor?**

Dacă cenzura comunistă asupra presei în general a trezit furia poporului român, **îşi poate închipui cineva că acest nou sistem de cenzură va stârni altceva?**

Unde este înţelepciunea acestui popor? Vorbe goale? **Sau au impresia că deja ne-au pus în lanţuri?**

Greşiţi prin acest comportament, şi noi, ăştia, ne bucurăm la fiecare greşeală a voastră.

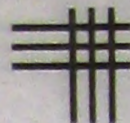
Înţelepciunea poporului român pe care voi o dispreţuiţi, dă nişte soluţii pentru a susţine mai departe un moral ridicat: ţi auzit de "nu-i da, Doamne, românului cât poate duce"!

Vă spune ceva această zicătoare: "Tot răul spre bine"? Să vă traduc: jignirile, ameninţările - mai mult sau mai puţin voalate, amestecul în viaţa noastră prefigurează, mai devreme sau mai târziu, reacţia acestui popor. E clar, domnilor?

În vremea comunismului ne alinam durerile cu altă zicală: *"cu cât mai rău, cu atât mai bine"*. Notaţi-vă, filosofia de milenii a poporului român ar trebui să pună pe gânduri pe toţi duşmanii lui!

Sunteţi cu ochii pe noi, suntem cu ochii pe voi; chiar dacă vă legănaţi în ideea că nu percepeţi nici o reacţie la fiecare grosolănie a voastră, sacul în care depozitam afronturile şi jignirile pare destul de mare, dar la un moment dat se va umple şi va declanşa reacţia cea mai potrivită momentului respectiv.

Vă dorim mai departe aceeaşi lipsă de discernământ!

DORINȚA

Cândva *mi-am dorit să rămân copil*. Şi am rămas. Toţi mă privesc acum de sus.

Cândva *mi-am dorit să-l văd pe Dumnezeu*. Şi l-am văzut. Cum, crezi că nu se poate? *Priveşte în jur!*

Cândva *mi-am dorit să pot să înţeleg ce-i* ***iluzia****. Şi am înţeles:* ***viaţa****.*

Cândva *mi-am dorit să descopăr fericirea*. *Şi am aflat suferinţa.* ***Abia atunci am găsit ceea ce căutam: calea spre divinitate.***

Cândva *mi-am dorit să ştiu de ce oamenii sunt materialişti.* Acum ştiu: pentru *că le este mult mai comod să se îngrijească doar de carcasa în care le este îmbrăcat sufletul.*

Cândva *mi-am dorit să am parte de iubirea perfectă*. Acum, aceasta mi s-a oferit: ***iubirea lui Dumnezeu*** ce mă ţine în viaţă.

Cândva mi-am dorit să mor. Acum mă agăţ cu dinţii de viaţă, părându-mi-se că este prea devreme pentru a muri.

Cândva *mi-am dorit să mă îmbogăţesc*. ***Mi-am realizat şi această dorinţă: cunoaşterea adevăratei feţe a Mişcării Legionare mi-a umplut sufletul cu tot aurul din lume.***

Cândva *am vrut să-mi dau seama cine-i cel liber:* eu sau păsările cerului? Ce logic nonsens: *eu sunt cel liber să fac tot ceea ce vreau,* ***dar în limitele restrictive ale legilor <u>vremii</u>****,* legi create în majoritate de evreimea mondială, vrăjmaşă a lui Hristos.

Nefiind botezat la naştere, cândva am vrut să mă botez. Am făcut-o şi atunci am observat că *toţi oamenii sunt credincioşi propriei lor religii şi abia apoi lui Dumnezeu.*

Cândva *am dorit să aflu ce-i* ***mizeria***. Am aflat: ***sufletul unor semeni*** *de ai noştri* ***ce cunosc adevărul, dar împroaşcă*** *în continuare* ***cu noroi*** *Mişcarea Legionară.*

Cândva *am vrut să aflu ce-i egoismul.* Am ieşit pe stradă şi am aflat că este ***felul oamenilor, simplu şi natural, de a se purta.***

Cândva *mi-am dorit să fiu asemenea* ***Căpitanului:*** este singurul lucru pe care nici măcar nu sper că-l voi putea realiza vreodată!

El m-a învăţat că cea mai mare nenorocire care mi s-ar fi putut întâmpla în viaţă ar fi fost aceea de a nu-mi fi iubit semenii şi neamul românesc niciodată.

El m-a învăţat ca în fiecare zi să stau de vorbă cu cel care aş fi vrut să fiu.

El m-a învăţat să fac lucrul greu ca şi când ar fi uşor.

El m-a învăţat că, într-o lume în care lichelele ies în faţă precum gunoaiele deasupra apei, **să crezi într-un ideal sfânt reprezintă un privilegiu pe care puţini îl au.**

El m-a învăţat să am curajul de a-i privi drept în ochi pe vrăjmaşii mei.

El m-a învăţat că a-ţi iubi neamul, a plânge de frumuseţe, a-ţi iubi ţara, munţii şi văile, dealurile şi câmpiile înverzite, apele limpezi şi cerul albastru, copacii înfloriţi şi florile colorate, vieţuitoarele, **bisericile sfinte şi casele ţărăneşti, tradiţia şi istoria, martirii şi eroii, a iubi românescul şi Dumnezeiescul, este un sentiment cu care te naşti şi pe care îl simt doar puţini, dintre cei aleşi.**

El m-a învăţat că totalitatea *calităţilor* unui om nu este dată de totalitatea cunoştinţelor acumulate, ci doar de *caracterul* său. El m-a învăţat că *acolo unde există cunoştinţe şi pricepere şi nu există caracter, se vor face numai dezastre*, iar acolo unde este caracter şi cunoştinţe mai puţine, se pot face lucruri mărețe.

El mi-a arătat că cea mai mare realizare a diavolului este aceea că a convins lumea că el nu mai există.

El m-a învăţat că omul care îşi face toate poftele crezând că astfel devine liber, fără să-şi dea seama devine un sclav - al poftelor sale.

El m-a învăţat să îmbrac visul în rugăciune şi să-l înalţ către cer.

El mi-a arătat ca dezvoltarea ştiinţei nu ne foloseşte la nimic, dacă nu avem grija de dezvoltarea morală a oamenilor.

El m-a învăţat că nimeni nu poate rămâne o viaţă întreagă "neutru" în privinţa lui Hristos. Odată va sosi clipa când fiecare va trebui ia o atitudine pro sau contra.

El a făcut să se zbârlească pielea pe mine atunci când ascult cântecele legionare, gândindu-mă la ce şcoală de caractere puternice, bazată pe doctrina Hristică, a vrut să înfiinţeze în România.

El m-a învăţat să am picioarele pe pământ şi capul printre stele!

TRĂIASCĂ LEGIUNEA ŞI CĂPITANUL!

Ionuţ Moraru

***

ROMÂNIA NU-I SODOMA!

Acesta este unul din sloganurile care s-au auzit la *MANIFESTAŢIA NORMALITĂŢII ÎMPOTRIVA HOMOSEXUALITĂŢII*, manifestaţie ce a avut loc la data de 3 IUNIE ANUL CURENT anul curent, în Bucureşti, la care au participat, alături de alte 20 de asociaţii şi fundaţii, de studenţii la Teologie, de Noua Dreaptă etc., şi LEGIONARII (reprezentaţi prin redacţia *CUVÂNTUL LEGIONAR* şi *ACŢIUNEA ROMÂNĂ*). Sugestiv mi s-a părut faptul că manifestaţiei s-au alăturat tineri din Suceava, din Craiova şi alte oraşe, care au făcut un drum lung până în Capitală pentru a-şi exprima direct protestul împotriva homosexualităţii.

Factorul determinant ce a dus la apariţia acestui articol a fost discuţia avută cu amicul meu, Şerban, cu prilejul paradei homosexualilor. Pentru că mi-a făcut impresia că nu a înţeles mai nimic din explicaţiile mele, i le mai dau o dată în scris, şi pentru că sunt sigur că mai există, din păcate, destui care mai au asemenea angoase şi impulsuri spre "toleranţă" cărora cred că le-ar prinde bine să citească literă cu literă, ca să priceapă mai bine despre ce este vorba.

Aşadar zic eu către Şerban:

- Deşi nu mă simt prea bine, m-aş duce mâine la manifestaţia de protest împotriva homosexualilor.

- *Vezi-ţi de drum, ce ai cu ei? Ce te priveşte pe tine, asta-i treaba ta?"*

- Da, asta-i treaba mea, şi a ta, şi a oricărui om normal din ţara asta. Pe mine mă priveşte cam tot ce se întâmplă în România, la fel cum ar trebui să te privească şi pe tine. Eu, ca şi tine, aici trăiesc şi tot ceea ce se întâmplă în jurul meu îmi influenţează viaţa, într-un fel sau altul, acum sau mai târziu. Şi dacă nu pe a mea, atunci pe a copiilor mei. **Dacă nu mă priveşte pe mine, atunci pe cine ar trebui să privească, doar pe gânditorii de la Bruxelles?**

- *Nu a spus Iisus să-ţi iubeşti aproapele? Faci un păcat dacă te iei de ei.*

- În primul rând, tocmai în Biblia pe care o invoci şi pe care ar fi trebuit să o citeşti măcar o dată de la un capăt la altul, **scrie clar că nu-i bine să rămâi "căldicel", adică neutru, nici cu stânga nici cu dreapta, să nu iei nici o atitudine, să nu te implici, să stai în expectativă, să fii comod.**

Cel mai simplu este să te uiţi la altul cum îţi face treaba. **Asta şi vor "arhitecţii noii Europe": să rămâi pe margine şi să te uiţi blajin la cum decurg evenimentele comandate şi încurajate de către ei.**

În al doilea rând, Hristos a spus să-ţi iubeşti aproapele, nu să iubeşti păcatul aproapelui. **Faptul că nu le va sparge nimeni capul, că nu vor fi încinşi cu bâte de basseball, sau că *<u>nu vor fi omorâţi cu pietre ca pe vremea Mântuitorului</u>, de către nici unul din cei ce participă la mitingul împotriva lor, dovedeşte cât de mult îşi iubesc aproapele aceşti manifestanţi!*** Numai simplul fapt că fac o acţiune ce doreşte a le arăta poponarilor că trăiesc într-un imens păcat ne arată iubirea faţă de aproapele lor. (Notă: Faptul că ulterior, la parada homosexualilor care s-a desfăşurat după Mitingul Normalităţii, lumea a aruncat cu ouă în ei, face parte dintre riscurile pe care şi le-au asumat bărbaţii "gay" chiar din clipa când au hotărât să devină fetiţe, iar incidentul nu l-au provocat cei de la Mitingul Normalităţii, ci nişte suporteri ai unei echipe de fotbal).

În al treilea rând, Dumnezeu i-a "iubit" atât de mult pe homosexuali şi lesbiene, încât a trimis foc şi pucioasă peste ei în Sodoma şi Gomora! Dumnezeu nu i-a agresat verbal sau fizic, ci i-a nimicit, pur si simplu. Dar cum noi nu suntem Dumnezeu, o să-L lăsam pe El să-i judece; suntem însă **datori** să demonstrăm împotriva lor.

- *Tu eşti perfect? Iisus Hristos a spus că cel ce se simte fără de păcat să ia piatra şi să arunce primul.*

- Suntem conştienţi de păcatele noastre, căci **suntem oameni, nu îngeri**, dar comparativ cu aceste **scârnăvii** devenim ***(continuare în pag. 5)***

Ionuţ Moraru

METROPOLELE LUMII: ROMA

Cred că, dintre toate capitalele lumii, Roma îţi ia cel mai mult timp să o vizitezi. Nu datorită mărimii ei, ci datorită faptului că are un număr impresionant de obiective istorice de prim rang, de unde şi denumirea Romei de **"muzeu în aer liber"**.

Dar nu numai atât: **capitala Italiei este şi cel mai vechi oraş european**, anul **753 î. Hr.** este anul întemeierii legendare a Romei de către Romulus.

De atunci şi până la cotropirea ei de către barbari, Roma a fost stăpână peste una din cele mai mari civilizaţii. Imperiul a atins apogeul până în jurul anului 100 d. Hr., el cuprinzând tot nordul Africii (Egiptul, Cartagina până la Gibraltar), Asia (Israelul actual, sudul Turciei şi Daciei), Grecia, sudul Angliei.

Obiectivele turistice se împart în trei categorii: cele care aparţin lumii antice, cele ale Renaşterii italiene şi cele ale epocii moderne, din secolul trecut.

Lordul Byron a numit Roma "oraşul sufletului care ne ajută să ne înţelegem pe noi înşine, nimicnicia noastră şi fragilitatea acestei lumi".

Obiectivele cele mai vechi se găsesc chiar în inima oraşului.

FORUMUL

Cu un ghid în mână, care te informează până în cele mai mici amănunte, vizita începe cu ***Forumul Roman***, centrul civic al vechii Rome. Această zonă, cândva o mlaştină, a fost asanată în sec. al VI lea î. Hr. de către un rege etrusc.

Până la săpăturile arheologice care au început în secolul al XIX-lea, Forumul a fost îngropat sub 8 metri de dărâmături. Astăzi, el dezvăluie o mulţime impresionantă de temple şi ruine, clădiri publice, cupole. Imaginea de ansamblu este impresionantă, dar să identifici anumite clădiri este greu. Se distinge însă, din aceste ruine, ***Arcul lui Titus***, care comemorează distrugerea, în anul 70 d. Hr., de către acest împărat, a Ierusalimului şi a Templului Sfânt.

Via Sacra este, într-un fel, artera principală a Forumului Roman: trece pe lângă cele trei arcuri rămase din ***Basilica di Constantino*** - care a fost o sursă de inspiraţie pentru arhitecţii Renaşterii, alături de ***Basiliya Sf. Petru*** - şi apoi pe lângă ***Templul Antonino şi Faustino***, un exemplu minunat de arhitectură în straturi, ridicat în anul 141 d. Hr. de împăratul Antonius Pius, templu care în Evul Mediu a fost transformat în biserică.

Vis a vis de Via Sacra se află ***Templul Zeiţei focului sacru*** (***Tempio di Vesto***) în formă circulară, unde şase vestale făceau cu rândul la întreţinerea focului sacru. Vestalele aveau locuri de onoare în arenă la teatru şi în oraş, iar acolo unde erau interzise vehiculele cu roţi, numai ele aveau dreptul de-a merge cu trăsura. Cele care lăsau focul să se stingă erau biciuite de preot, drept pedeapsă. Sacerdoţiul lor dura 30 de ani, iar castitatea era cerinţa primordială. Puţini patricieni erau gata să-şi ofere fiicele şi, astfel, împăratul Augustus a trebuit să le aleagă prin tragere la sorţi. Deoarece jurămintele de castitate erau prea des încălcate, împăratul Domiţian a instaurat o pedeapsă devenită tradiţională, cea a îngropării de vii a vestalelor nesupuse şi cea a omorârii cu pietre a iubiţilor lor.

Tot aici se află cele trei columne care au mai rămas din ***Templul lui Castor şi Pollux***, precum şi ***Basilica di Giulio***, unde se ţineau procese, chiar câte patru deodată. Acustica era extraordinară şi, la câte un eveniment, discursul înflăcărat al unui avocat cu o voce puternică era aplaudat de toţi cei aflaţi în cele patru săli.

Senatul roman se întrunea peste drum, la ***Curia***, cea mai bine păstrată clădire din Forum. Aspectul său sobru, masiv se potriveşte perfect scopului pentru care a fost construită. Tot în Forum se înalţă faimoasa ***Rostra***, de unde marele orator Cicero obişnuia să se adreseze maselor. Lângă ea se înalţă ***Columna di Eoco***, care a fost timp de secole simbolul Forumului, şi un alt superb ***Arc de Triumf*** care poartă numele lui Septimius Sever.

La capătul Viei Sacra se înalţă cele opt coline ionice ale ***Tempio di Saturno***. Sărbătorirea zeilor, numită "*Saturnalia*", marca cea mai veselă sărbătoare din calendarul roman, în timpul căreia se ofereau daruri, iar deosebirile dintre stăpâni şi sclavi erau uitate. Acest eveniment sărbătorit în miez de iarnă a fost sărbătoarea pe care creştinii au transformat-o apoi în cea de Crăciun.

Iar dintre vestigiile vechii Rome, cel mai mult, fireşte, mi-a plăcut ***Columna lui Traian***, aflată în apropierea Forumului. Am fotografiat-o din nenumărate unghiuri, din apropiere sau de la 100 de metri distanţă. Se ştie că pe ea, sub formă de basoreliefuri, cu o fidelitate istorică incomparabilă, sunt reprezentate campaniile lui Traian în Dacia în anii 101-102 şi 105-106. Peste 2500 de personaje, înşirate ca pe o peliculă de film, ilustrează faptele de arme ale lui Traian în Dacia, cetăţile cucerite, operele militare construite pe parcurs - printre acestea Podul de la Turnu Severin. Înălţimea Columnei, păstrată în întregime, este de 30 m, dar cu postamentul şi statuia, are 42,40 m. O copie a Columnei, în mulaje, poate fi văzută la Muzeul de Istorie din Bucureşti.

Până în 1587, în vârful Columnei domina statuia lui Traian. De atunci a fost înlocuită cu statuia **Sf. Petru**, existentă şi astăzi. Statuia lui **Traian** se află în vecinătatea Columnei, de unde privirea înţeleaptă a împăratului domină viaţa agitată din centrul Romei.

De mulţi ani Columna lui Traian este un loc de întâlnire, în fiecare dimineaţă de duminică, a românilor care muncesc la Roma.

Să amintesc în treacăt alte vestigii romane: ***Termele lui Carcollo***, inaugurate de acesta în anul 217 d. Hr. Acestea constituie, de fapt, un vast complex care a cuprins piscine comune, băi private, biblioteci publice, săli de conversaţie. În acest complex balnear cu *frigidarium* (baie rece), *tepidarium* (baie călduţă) şi *colidonum* (baie caldă) îşi dădeau întâlnire cei mai rafinaţi locuitori ai Romei. Astăzi, în interiorul uriaşelor ruine, în timpul verii, se dau spectacole lirice, la care participă peste 10 000 de persoane. Alte Terme sunt cele ale lui Diocliţian, construite între anii 298 şi 306 d. Hr.; fiind cel mai mare edificiu termal al lumii antice (350/ 316 m), suficient pentru 3 000 de persoane.

Arcul lui Constantin completează cadrul evocărilor gloriilor romane. El a fost ridicat în anul 315 d. Hr. de Senatul şi poporul roman, în amintirea victoriei câştigate de Constantin împotriva lui Maxentius. Este pe cât de elegant (prin culoarea albă a marmurei), pe atât de somptuos (prin decoraţia basoreliefurilor şi a medalioanelor care decorează nu numai bravurile lui Constantin, dar şi ale altor împăraţi: Adrian, Marcus Aurelius şi Traian).

COLOSSEUMUL

Am lăsat la urmă relatarea despre cel mai frumos edificiu roman, emblemă a oraşului: ***Colosseumul***. Se numeşte astfel atât datorită proporţiilor lui, cât şi - după unii istorici – datorită unei statui de dimensiuni neobişnuit de mari, a împăratului Nero, din vecinătate, dispărută în timpul migraţiunii popoarelor. Amfiteatrul acesta a fost iniţiat de împăratul Vespasian către anul 72 d. Hr. şi inaugurat prin serbări uriaşe, în anul 80 d. Hr., de fiul acestuia, Titus. Construit după un plan eliptic, în patru planuri, măsoară 57 m înălţime şi 527 m circumferinţă. Avea 80 de intrări şi putea cuprinde peste 50 000 de spectatori. "***Pâine şi circ***", aşa îi ridiculiza Juvenal, un autor satiric din secolul al II-lea, pe romanii care veneau aici şi-şi vindeau sufletele pentru mâncare şi distracţie pe gratis. Aveau loc lupte între gladiatori, cu plase, săbii şi tridente. Apetitul romanilor pentru vărsarea de sânge era mare: la lupte, în afară de gladiatori, mai luau parte şi animale - lei, elefanţi, cai sălbatici şi chiar hipopotami. Luptele erau, printre altele, şi o modalitate de a scăpa de creştini, de prizonierii de război şi de agitatorii politici. Seneca, îndrumătorul lui Nero, venise la un astfel de spectacol pentru a se "distra şi relaxa", dar a fost uluit de cruzimea lui şi de strigătele care se auzeau: "Omoară-l! Loveşte-l! De ce nu s-a apărat mai bine?"

În anul 248 d. Hr., la sărbătorirea unui mileniu de la întemeierea Romei, au avut loc mari lupte la care au participat nu mai puţin de 2 000 de gladiatori. Luptele cu gladiatori au fost interzise în anul 404 d. Hr., în timp ce luptele între animale au luat sfârşit în secolul următor.

Trecând succint în revistă cele mai mari comori antice să relatez şi despre monumentele şi lucrările de artă din timpul **Renaşterii** şi de după, deşi îmi este greu: nu ştiu cu care să încep, întrucât numărul lor este impresionant de mare, fiecare având propriul stil de arhitectură şi propria istorie.

CAPITOLIUL

Încep cu monumentalul ***Capitoliu***, cu piaţa care îi poartă numele. Aici a primit laurii gloriei poetice Francesco Petrarca şi, cu două zile mai înainte, Torquato Tasso. În timpul Evului Mediu era centrul vieţii politice a Romei, iar Senatul îşi ţinea aici şedinţele. Piaţa Capitoliului, cum se prezintă în zilele noastre, a fost concepută şi construită de **Michelangelo** în sec. al XV-lea. Ansamblul clădirilor este construit din: ***Palatul vechilor senatori*** (ale cărui baze îşi au originea în epoca antică, şi anume în anul 79 î. Hr. şi care, în Evul Mediu, a fost chiar fortăreaţă), ***Palatul Conservatorilor***, la dreapta, şi ***Palatul Capitoliului***, la stânga. În mijlocul pieţei se află statuia ecvestră a lui Marcus Aurelius, iar la intrare, statuile de mărime colosală ale celor doi discoboli, descoperite în sec. al XVI-lea.

Lupoaica, simbol al legendei naşterii Romei, din bronz şi de mărime naturală, exprimă, prin formă şi trăsăturile simple, un realism unic, sugestiv, deşi este opera unui anonim etrusc din sec. al V-lea î. Hr. Ea se află acum în Muzeul Conservatorilor. O copie a monumentului "Lupoaica" a fost dăruită Bucureştiului, de Roma, în anul 1906. Statuia se află acum, după câteva peregrinări, în Piaţa Romană. (continuare în pag. 13)

Emilian Ghika

nişte persoane imaculate ce-şi permit să ridice piatra şi să arunce. Că tot ai adus tu vorba de Hristos: homosexualitatea este considerată **păcat de moarte**, adică un păcat ce **le depăşeşte pe celelalte**. Blaise Pascal a spus: "*Când mă uit în oglindă, mă scârbesc. Când mă uit în jurul meu, mă liniştesc*".

În al doilea rând, doar atunci când Maria Magdalena a căzut la picioarele lui Hristos, cerându-l sincer iertare şi fiind convinsă că a greşit, acesta a spus: "Cel ce se simte fără de păcat să ridice piatra şi să arunce primul". **Poponarii nu numai că nu şi-au pus cenuşă în cap, dar mai şi defilează pe străzi, căutând prilej de exhibiţie a ticăloşiei. În loc să se trateze prin spitale sau să se ascundă sub plapumă, ei ies pe stradă ostentativ să ne spună că este normal să fii anormal, este "european" să fii imoral, ofensând majoritatea populaţiei.** Nu încerca să scoţi din context doar frazele care îţi convin – şi tocmai din Biblie! - şi să le potriveşti cum îţi convine ţie!

- *Dar în Biblie spune să întorci şi obrazul celălalt, să dai şi cămaşa de pe tine.*

- Aşa este, însă **creştinul nu-i o cârpă fără minte, judecată şi demnitate, o slugă, un instrument al celor răi**, pus la dispoziţia lor, şi cu atât mai puţin la dispoziţia homosexualilor. **El este un luptător din toate punctele de vedere**, iar spre deosebire de ceilalţi, el îl are alături pe Dumnezeu. Dacă cineva îţi dă o palmă, nu înseamnă că trebuie să întorci obrazul şi să primeşti la propriu încă una, apoi să întorci iar celălalt obraz, şi tot aşa, la nesfârşit. Iisus vorbea metaforic, în pilde, iar substratul acestora trebuie înţeles exact: ideea este că atunci când cineva îţi face o nedreptate să fii cu inima deschisă, să înduri, să nu-i porţi pică, să-i explici că te nedreptăţeşte, iar apoi să fii bun şi să-l ierţi. Revenind la subiect, **nu înseamnă că dacă homosexualii îţi dau o palmă prin parada lor, tu trebuie să întorci şi celălalt obraz aducându-ţi şi copiii la parada lor şi dându-i pe mâna lor pentru ca ei să-i educe în spiritul "homo-european"**. Ba mai mult, Biblia pe care o tot invoci spune: "*Să nu vă aruncaţi mărgăritarele la porci, căci aceştia le vor mânca şi se vor întoarce împotriva voastră*". Adică **orice compromis ai face cu porcii, aceştia nu vor aprecia, iar mai târziu se vor întoarce împotriva ta.**

- *Cum adică?*

- Este simplu şi evident: **prima oară deviaţii sexual şi-au cerut dreptul de a se putea declara ca atare. Au "mâncat mărgăritarele" şi s-au întors cerând dreptul de a se căsători. În Olanda şi Danemarca autorităţile au zis "bine" şi le-au aruncat din nou "mărgăritarele". Homosexualii nu s-au mulţumit nici cu asta: s-au întors şi-au cerut dreptul de a înfia copii!**

Copiii vor creşte mari şi vor deveni, la rândul lor, deviaţi sexual, după exemplul "părinţilor" (mai ales că vor auzi şi la şcoală şi în societate că homosexualitatea este normală!). Vor înfia alţi copii şi **tot aşa**, astfel satana creându-şi o întreagă armată, corupând suflete după suflete. **Acum înţelegi? Cum va arăta "noua" Europă?** Fără să vrei îţi aduci aminte de cuvintele Proorocului Isaia: "*Acolo va fi sălaşul şacalilor şi adăpostul struţilor. Câini şi pisici sălbatice se vor pripăşi pe acolo şi făpturi omeneşti cu chip de ţap se vor strânge fără număr. Acolo vor zăbovi nălucile ce umblă noaptea şi în acele locuri îşi vor găsi odihna.*"

Să ştii că Dumnezeu nu doarme: uraganul Katrina a devastat New Orleans-ul chiar cu două zile înainte ca în acest oraş să se ţină "Festival of decadence" (*Festivalul decadenţei*) unde homosexuali şi lesbiene, trans-sexuali şi alte lighioane programaseră să mărşăluiască în ceea ce se vroia cea mai mare demonstraţie a imoralităţii din S.U.A. Dar Dumnezeu nu le-a mai permis lucrul acesta.

Apoi, "*dacă cineva îţi cere haina de pe tine, tu să-i dai şi cămaşa*" **nu înseamnă că dacă o ţigancă îţi cere în uşa bisericii zece mii de lei, tu trebuie să-i dai tot portofelul, ceasul de la mână, crucea de la gât şi bijuteriile, fără discernământ.** Cum am mai spus, **creştinul nu-i un dobitoc fără judecată**, chiar dacă mulţi îşi doresc asta. **Din contra, principala lui calitate este capacitatea de a gândi, de a alege între bine şi rău.** Fiind creştin, el vede pericolul acolo unde cei fără de Dumnezeu nu-l pot vedea căci nu-i lasă satana.

- *Eu cred că ar trebui să fii mai tolerant dacă vrei să intrăm în Europa.*

- **Dar suntem de mii de ani în Europa**, chiar înaintea multor popoare occidentale de azi ce ne condiţionează aşa-zisa aderare. **Nu trebuie să cerem mila nimănui pentru a rămâne aici.**

- *Ştii ce vreau să zic.*

- Probabil te referi la "noile standarde europene", printre care acceptarea homosexualităţii ca o condiţie esenţială a integrării în Comunitate. **Noi nu vrem să ne "integrăm" cu pantalonii în vine, în poziţia aplecat şi cu dosul înainte.** Era şi un banc cu un bătrân care zice: "Taică, taică, vreau să emigrez până nu devine homosexualitatea obligatorie."

Ai dreptate, avem toleranţă zero: nu tolerăm homosexualitatea, minciuna, hoţia, crima – şi, în general, păcatul făcut conştient şi repetat la infinit.

***Noi, cei ce iubim Mişcarea Legionară, nu vrem să trăim într-o astfel de "nouă" Europă*, în Sodoma şi Gomora**, unde fiecare să facă ce-i trece prin cap, unde fiecare să se ghideze exclusiv după impulsurile lui primare, **în numele unei aşa-zise democraţii existente doar pe hârtie. Praf în ochi! Omenirea se îndreaptă spre una din cele mai mari dictaturi care au existat vreodată.**

- *Prostii! Ce vrei să spui, că NU-I DEMOCRAŢIE?!*

- **Dacă ai vedea statuia mareşalului Ion Antonescu de la biserica Sf. Împăraţi Constantin şi Elena din Piaţa Muncii, *fără sarcofagul de tablă în cap, atunci da, ar fi democraţie*.**

Când distribuitorii Rodipet n-o să mai ţină sub tarabă revista "Cuvântul legionar" **(pentru distribuirea căreia *Rodipetul* a încheiat contract cu *Acţiunea Română!*), atunci da, s-ar putea vorbi că trăim în democraţie.**

Când legea n-o să-ţi mai interzică, sub sancţiunea închisorii, să-ţi exprimi în public rezervele pe care le ai în legătură cu existenţa holocaustului, atunci da, ar fi democraţie.

Şi dacă tot ai adus vorba de democraţie: ce te face să crezi că este sistemul social infailibil şi perfect la care a ajuns omenirea, şi că altceva mai bun nu va exista niciodată? Ce te face sa crezi că este vârful piramidei sistemelor politice - căci realitatea contrazice clar asta şi toată lumea vede că lucrurile merg din mai prost în foarte prost?

Dar tu deja ai inoculată ideea că democraţia este o stare ultimă şi desăvârşită a societăţii, stare ce nu mai poate evolua.

Dar să revin la impulsurile primare ale oamenilor. Fiecare din noi poate avea înclinaţii spre hoţie, sau spre beţie, sau spre minciună, sau spre lene, pe care în timp, unii dintre noi, datorită în mod special educaţiei creştine, le înăbuşă, le dizolvă, cultivând cinstea, hărnicia, altruismul.

Propensiunea spre rău trebuie stopată, nu încurajată, nu legalizată, nu propagată prin mitinguri. Şi hoţul fură căci aşa este el, şi drogatul se simte bine numai când se droghează, iar dacă ar putea să facă asta legal, ar fi minunat pentru ei. Eventual să facă şi ei un miting.

Inteligenţele de la Bruxelles, ce ne impun condiţiile de aderare, să-şi ia homosexualii, să doarmă cu ei în pat şi "să se iubească", dacă se plac aşa de mult.

Se creează precedente periculoase; în viitor vor ieşi pe stradă zoofilii cu caprele după ei, necrofilii cu cosciugele în spate şi pedofilii vor alerga pe stradă, în văzul tuturor, după copilaşi.

- *Asta nu o să se întâmple niciodată.*

- Eşti depăşit de evenimente: **deja se întâmplă! In Olanda s-a înfiinţat partidul pedofililor** intitulat "*Caritate, libertate şi egalitate*", partid ce se doreşte a fi parlamentar şi care pledează şi pentru legalizarea zoofiliei! **Ştirea este strict reală, preluată de la agenţia Reuters.**

In Anglia, în clasa a doua, în anumite oraşe, s-a impus la şcoală "*Manualul homosexualului*", prin care se explica unor copii ce n-au păşit încă bine în viaţă, că este normal ca el cu el şi ea cu ea să se iubească!

Ţie ţi-ar plăcea să vină fiul tău acasă cu prietena lui, iar "aceasta" să aibă barbă şi să numească Gheorghe?

- *In Biblie se spune că cel ce ridică sabia, de sabie va pieri.*

- **Noi nu ridicăm sabia decât la figurat!** Iar în Biblie, înainte de citatul pe care l-ai dat, era un altul: "***Cel care nu are sabie să-şi vândă haina şi să-şi cumpere***"! (În grădina Ghetsimani, Iisus S-a dus să se roage împreună cu trei apostoli, cerând mila Tatălui ceresc şi vrând să afle planul acestuia cu El. Apostolii nu au avut cum să afle răspunsul lui Dumnezeu, pentru că ei dormeau în timp ce Iisus se ruga şi comunica cu Tatăl. Mântuitorul dorea, dacă s-ar fi putut, să se ia de la El paharul crucificării, adăugând însă în final: "Facă-se voia Ta, Doamne!". Răspunsul ce L-a primit a fost unul negativ şi atunci El a înţeles că nu se mai poate opune în nici un fel voii lui Dumnezeu. De aceea când unul dintre ucenicii săi, la arestarea Sa, a scos sabia şi a lovit sluga arhiereului, tăindu-i urechea, Iisus a zis: "Crezi tu că poţi să iei de la mine paharul pe care Tatăl meu mi l-a dat să-l beau? Cel ce ridică sabia de sabie va pieri". **Atunci, în momentul acela!** Pentru că nimeni nu se mai putea opune voinţei lui Dumnezeu. Iar Iisus aflase direct care era voinţa Lui.) **Mântuitorul nu a spus**: "Nimeni niciodată să nu ridice sabia căci de sabie va pieri!". **Chiar mai înainte Hristos le ceruse apostolilor să se înarmeze**: "*Cel ce nu are sabie să-şi vândă haina şi să-şi cumpere!*".

Iisus nu era un blajin monoton şi stupid ce-i mângâia pe toţi pe creştet, indiferent de lucrurile pe care le făceau. Când a văzut dezmăţul din Templu nu le-a zis iudeilor: "Vă iubesc, fiţi binecuvântaţi", ci i-a făcut "năpârci şi pui de viperă" şi i-a gonit cu biciul.

Dacă tot nu citeşti Biblia, măcar citeşte-l pe Sf. Ignatie Brancianinov, că-i mai scurt. Iată ce spune el: "*Vremurile vor fi tot mai grele, creştinismul ca duh se îndepărtează de mediul uman, fără ca gloata agitată şi aservită lumii deşertăciunii să observe, lăsându-se pradă propriei decăderi.*" Ce zici, te regăseşti în gloata asta? "

PENIBILUL LA SUPERLATIV

Cenuşiul vieţii noastre cotidiene care tinde să se accentueze în viitorul apropiat, îşi are explicaţia în creuzetul în care se găsesc, în cantităţi mari, **incompetenţa** celor mai mulţi diriguitori ai ţării; corupţia la cote maxime; **slugărnicia în faţa Europei, ignorându-se specificul naţional**; tupeul care face casă bună cu obrăznicia şi cu agresivitatea verbală; **ignorarea promisiunilor făcute în preajma alegerilor; quasi-inexistenţa clasei de mijloc, societatea având doi poli bine conturaţi: bogaţi şi săraci.**

"Satul arde şi baba se piaptănă"! Economicul se află pe planul doi, politicul, indiferent de culoare, ocupă cel mai mare spaţiu în mas-media.

Fostul preşedinte Iliescu are un argument surpriză în lupta sa împotriva legii lustraţiei: el le-a amintit adversarilor de idei că şi ei au fost membri în structurile P.C.R., *fără să înţeleagă că de fapt acesta este un argument în plus pentru promovarea legii.* Într-o emisiune la un post T.V. el a nominalizat pe Emil Constantinescu că a ocupat o funcţie în consiliul de partid al Universităţii Bucureşti, la fel ca şi fostul consilier prezidenţial Zoe Petre. Nu a spus o mare noutate, dar moderatoarea Rodica Culcer, care căuta să îl bage în corzi pe interlocutor cu întrebări legate de trecutul său politic comunist, a amuţit când Iliescu i-a atras atenţia că şi ea a lucrat la Academia de Cadre P.C.R. "Ştefan Gheorghiu", dialogul reluându-se după o pauză jenantă.

Am dat acest exemplu fiindcă, la nivel general, cei mai aprigi înfierători ai odiosului regim totalitar au dus-o bine mersi şi în trecut; lista ar fi mult prea lungă şi se ştie cine sunt cei care acum poartă "o altă blană".

Sunt total scârbit că printre cei puşi să cerceteze nocivitatea comunismului autohton, îl văd în frunte pe Vladimir Tismăneanu, ca şef al Comisiei Prezidenţiale. Fiind student la facultatea de "Filosofie-ziaristică" a Universităţii Bucureşti, l-am avut în anul I (1953), la "materia" "bazele marxism-leninismului", pe Leonte Tismăneanu, cu numele de tată Tismeninzchi, tatăl celui amintit mai sus. Materia era groaznică, cu texte obligatorii pe care trebuia să le învăţăm pe de rost. Citeai pagini întregi şi nu puteai reţine nimic care să-ţi permită să porţi un dialog. "Profesorul universitar" Leonte Tismăneanu luptase în războiul civil din Spania, fiind un comunist stalinist feroce. Nu avea o mână, era îmbrăcat într-un pardesiu kaki de care nu se dezbrăca niciodată, din toamnă până-n primăvară. Venea la catedră, nu zicea niciodată "bună-ziua" şi începea să citească (!) nişte conspecte pregătite dinainte. Vorbea cu pasiune de lupta de clasă, şuierând printre buzele subţiri şi vinete, expresii pe care nu am să le uit niciodată: "Troţki, Zinoviev şi Kameneev erau otrepe ale partidului" (!) – "dar şi Buharin mai târziu s-a dovedit a fi otreapă"; "Culacii (chiaburii ruşi – n. n.) erau nişte ploşniţe, mai răi decât marii moşieri pe care nu-i găseai stând mereu în ţară", "Generalii albgardişti Vranghel şi Kolceac erau şi ei, la rândul lor, mari criminali. Genii erau Lenin şi Stalin, adevăraţii făuritori ai lumii noi". Repetate mereu aceste fraze stupide, îţi intrau în cap, ajungeai să le înveţi pe de rost. Asistenta lui Leonte Tismăneanu era una pe nume Petroniac, o femeie nervoasă şi care mereu se fălea cu originea ei muncitorească, fiind recrutată direct din fabrică la catedra universitară. Examenele la "bazele marxism-leninismului" erau cumplite, se cădea în serie. Leonte Tismăneanu nu îţi punea nici o întrebare ajutătoare, tăcea şi te privea cu ochii sticloşi care îţi paralizau şi mai mult gândurile. Către sfârşitul anilor 50, "profesorul" **Leonte Tismăneanu**, ca stalinist convins, ca om al Moscovei şi ca posibil emigrant în *Israel*, a căzut în dizgraţia lui Gh. Gh. Dej şi a fost "mazilit" într-un post căldicel la Editura Politică (dacă nu greşesc), editură condusă de alt "spaniol" evreu, Walter Roman.

Am avut ocazia să-l aud pe **Vladimir Tismăneanu** vorbind foarte puţin despre copilăria sa şi mai mult despre succesele pe care le-a abţinut în studierea comunismului autohton reflectat în cărţile pe care le-a conceput. Se considera ca o victimă a comunismului (?!) după îndepărtarea de la "masa cu bucate" a tatălui său. Uită însă să spună că în ciuda acestui fapt, a învăţat la liceul "Jan Monet" împreună cu toţi copiii de nomenclaturişti. Nu a fost scos din vila din Primăverii şi mai ales nu a avut grija zilei de mâine. Mai nou, presa a dezvăluit conţinutul dosarului de la C.N.S.A.S., ca *colaborator al Securităţii, ajuns în Apus de misiune comandată* şi preluat acolo în grija structurilor fostului partid comunist american, care l-au susţinut şi promovat.

Dar apropo de C.N.S.A.S.: îl vedem la loc de frunte pe marele poet **Mircea Dinescu**; dintr-un *versificator cu câteva cărticele care nu totalizează 200 de pagini*, "revoluţia" din 1989 l-a propulsat ca *preşedinte al "Uniunii Scriitorilor"*; i s-a dat o vilă imensă la Şosea, a intrat în afaceri, a avut o tipografie primită gratuit din Germania, are actualmente moşie şi conac pe malul Dunării, la Cetate. *Faima dobândită, aşa cum am spus, nu stă în temeinicia operei sale, ci în insolenţa* pe care o afişează non-stop în toate ocaziile, în "băşcălia de doi bani" care i-a adus porecla de "*poetul măscărici*". *Omul este prezent pretutindeni, la toate posturile T.V.; atât ca invitat "să-şi dea cu părerea", cât şi ca moderator, în presă dar şi la toate reuniunile*, unde cei săraci cu duhul dar bine "înţoliţi" încep să zâmbească înainte ca poetul să-şi deschidă gura. Se spune că este un mare pamfletar, dar e departe de această caracterizare: cascada epitetelor în dauna conţinutului îl situează la un an lumină de adevăraţii pamfletari ca Ion Vinea, Demetrescu Şacalul, Tudor Arghezi, Pamfil Şeicaru sau Zaharia Stancu, puţini la număr dar renumiţi în istoria jurnalisticii române. *Batjocora şi terfelirea numelor fac parte permanent din arsenalul ieftin al culturii poetului cu strungăreaţă* care râde non-stop. În urmă cu doi ani, în luna ianuarie, la o emisiune T.V., vrând să fie "original" sau poate plătind un tribut pentru evidenta sa bunăstare, a afirmat că martirii neamului românesc, Ion Moţa şi Vasile Marin, nu ar fi fost omorâţi de coaliţia bolşevică a anilor 1936 din Spania, pe câmpul de luptă de la Mahadahonda, ci într-o cârciumă din Andaluzia unde cei doi chefuiau, peste care a căzut o bombă! Pamflet sau mitocănie?! Avid de publicitate, prezent în toate domeniile deşi nimeni nu i-o cere, dl. Dinescu a candidat în urmă cu două săptămâni la Braşov, în holul hotelului "Aro" la funcţia de ... preşedinte al Vânătorilor şi Pescarilor Sportivi din România, post deţinut ani buni de nepotul Mătuşii Tamara.

Ce autoritate morală pot avea astfel de oameni pentru a fi însărcinaţi cu cercetarea criminalităţii comunismului? De ce au fost omişi atâţia tineri, mai puţini legaţi de trecutul comunist şi, neîndoielnic, cu o pregătire profesională mult mai bună? *Ghici ghicitoarea mea!*

Tot o alegere a actualei coaliţii guvernamentale "de dreapta" a fost *desemnarea d-lui Bogdan Olteanu în înalta(!?) funcţie de Preşedinte al Parlamentului* - se leagă, nu? - **trebuia să nu uităm actuala legătură cu trecutul comunist.** *Domnul mai sus menţionat este nepotul tovarăşei Ghizela Voss, fostă membră a Comitetului Central al P.C.R.*. La ultimul interviu televizat al dl. V. Tismăneanu, întrebat dacă descendenţa sa comunistă nu este de natură să influenţeze obiectivul şi bunele sale intenţii, domnia sa a spus că este nedrept a fi judecat fiul după faptele tatălui. La români este o vorbă: "tată-său a mâncat aguridă şi lui fiu-său i s-au sterpezit dinţii". **Dacă nu este aşa, de ce spune într-o anumită carte că răzbunarea trebuie întinsă până la a şaptea generaţie?** De ce au fost daţi afară, în 1952 din licee şi facultăţi, fiii şi nepoţii marilor luptători anticomunişti dar şi ai politicienilor din tot spectrul politic şi (pe "motive" de descendenţă) fiii de simpli negustori sau ţărani înstăriţi? **Ce se naşte din pisică ... nu mai mănâncă şoareci?**

Declaraţiile agresive în sfera politicului ating cele mai groteşti situaţi. Depistat cu diagnosticul "hernie de disc" preşedintele Traian Băsescu a declarat cu emfază că "nu sunt Năstase să mă operez afară", dar câteva ore mai târziu se află internat la o clinică specializată din Viena. Statistica arată că în România se fac lunar sute de operaţii şi când una nu reuşeşte se face cazul public (vezi cazul Ciomu). Operaţia d-lui preşedinte, larg mediatizată în România, a produs "perle" de întrebări de genul: "i se face anestezie totală?!" sau "care este vertebra ruptă a preşedintelui?", iar doctorii austrieci, chirurgul şi recuperatorul, au apărut seară de seară la jurnalele de actualităţi şi, ca să nu fie acuzat că operaţia dificilă ar fi fost achitată clinicii vieneze din banul public, s-a dat un comunicat că operaţia de 20 mii de euro, a fost suportată de fiica d-lui preşedinte, ca şi cum aceşti bani i-ar fi făcut iubitoarea fiică personal, la sapă. "Înduioşător", melodramatic, demn de o telenovelă nesfârşită, "Viaţa lui Băsescu".

Nici o deosebire între guvernarea P.S.D. şi cea actuală. Cum spune în bătaie de joc românul: "Ce e Londra, ce-i Viena? Amândouă sunt pe Sena"; "o apă şi un pământ".

Dl. Stolojan vrea să intre din nou pe scena politică, lovindu-l sub centură pe actualul premier, declarându-se decepţionat şi ca atare dispus să-i ia locul.

Nici revoluţionarii nu stau cu mâinile în sân, forţând intrarea la sediul P.S.D., păzit de zeci de jandarmi; lozincile lor au fost dure dar pline de realism: "Iliescu pentru noi este Ceauşescu doi!" sau "Iliescu, nu uita: la Aiud e casa ta!".

Un deputat P.S.D., Dan Iosif, care nu are niciodată nimic de spus de la tribuna Camerei Deputaţilor, a găsit momentul că trebuie să rupă tăcerea cu o propunere bombă: ca fumător pasionat, să se revină la situaţia de acum câteva luni şi să se permită fumatul în toate localurile, propunere susţinută şi de alţi fumători parlamentari. Facem abatere de la imitarea cu orice preţ a regulilor occidentale, demonstrând prin această propunere că avem şi noi "personalitate".

Nu este zi în care să nu vorbim de *aderarea iminentă a ţării la "Uniunea Europeană" la data de 1 ian. 2007.* Cu toate că nu avem un răspuns clar în această privinţă, *primul ministru Tăriceanu a scos patru milioane de ilustrate cu chipul său, mulţumind românilor că prin efortul său s-a ajuns acolo.* Tras de ureche de Traian Băsescu pentru gafa făcută, *Tăriceanu a declarat că nu ştie de aşa ceva şi nici de costul acestor milioane de imprimate.*

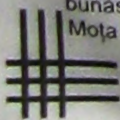
S-a privatizat pe nimic întreaga industrie grea a ţării, la fel ca şi sistemul bancar. La fel se petrec lucrurile şi în problema pădurilor unde au fost retrocedate familiei Sturza nu mai puţin de 37 mii de hectare în judeţul Neamţ, regelui Mihai alte 14 mii la Azuga şi se studiază posibilitatea de a se atribui episcopiei ortodoxe din Rădăuţi nu mai puţin de 120 mii de hectare, în timp ce în toată ţara nu au fost rezolvate zecile de mii de cereri de punere în posesie a terenurilor agricole şi silvice. Dacă oamenii nu au acte, acesta este motivul; dacă au acte, nu sunt puşi în posesie din lipsă de ... terenuri!

Se trec în mod voit sub tăcere sacrificiile pe care le vom face odată cu intrarea în Uniunea Europeană. Presa are preocupări "serioase" relatând despre tânărul "pop-neţ". Nu ştiţi cine este? De mirare. Este fiul lui Dinu Cocoş (??), om de afaceri care are un "Ferrari" de şapte miliarde de lei şi care plăteşte seara la discoteca "Bamboo" sticle de şampanie de 15 milioane bucata!

Fără excepţie toţi conducătorii ţării din ultimii 16 ani se prezintă ca mari democraţi şi mari europeni. În realitate ei au adus corupţia, sărăcia şi haosul în România. Ei s-au numit Iliescu, Năstase, Roman, Constantinescu, Radu Vasile, Ciorbea, Marko Belo, Băsescu, Stolojan, Tăriceanu, Patriciu, etc., etc., etc.. **Nota de plată a incompetenţei şi necinstei lor a plătit-o un singur contribuabil: Poporul Român!**

Avea dreptate George Orwell când spunea, în urmă cu cinci decenii: "În vremuri ale minciunii universale, a spune adevărul este un act revoluţionar!".

G. Emilian

Apariţie de carte

"CORNELIU ZELEA CODREANU" - CRISTIAN SANDACHE

ISTORIA, ISTORII, ISTORIOARE

"CAZUL" CORNELIU ZELEA CODREANU SAU CAZUL BIETULUI DOMN CRISTIAN SANDACHE

Apariţia oricărei variante, mai mult sau mai puţin istorice, încercând să zugrăvească „portretul" acestui personaj unic în galeria marilor români ai secolului 20 şi ai întregii istorii naţionale, reprezintă pentru mine şi, indiscutabil, pentru mulţi alţi români, **un fel de barometru al stării de anormalitate existente la momentul apariţiei.**

Ideea că în tratarea istoriei românilor am putea să constatăm şi normalitatea este total iluzorie; cam de când se scrie în mod obişnuit despre trecutul poporului român, cu puţine excepţii grămăticii noştri au fost cu un ochi la adevăr (mă refer, bineînţeles, la cel cunoscut) şi cu celălalt la punga Domnului, şi cu amândoi la sabia cea tăioasă şi iute a stăpânului.

De fapt „cazul" Corneliu Zelea Codreanu a fost demult aşezat în conştiinţa umanităţii - aşezat prin voinţa lui Dumnezeu şi prin contribuţia prietenilor - e drept, puţini la număr faţă de duşmanii cu vocea behăită şi spartă, copleşiţi de ura care le este picurată în suflet odată cu laptele de la sânul mamei, şi care îi caracterizează.

Domnule, „cazul" este al domniei voastre care vă prezentaţi în faţa „posterităţii" cu nişte afirmaţii neargumentate şi uşor demontabile; nu voi nega niciodată uşurinţa şi farmecul verbului dvs., dar probabil că sunteţi obligat şi dvs., ca şi mulţi alţii, să respectaţi un scenariu prestabilit, manifestat printr-o autocenzură degradantă.

Citind cartea dvs. vă mărturisesc cu oarecare jenă că **aveţi pasaje de o calitate literară şi artistică impresionantă, chiar şi informaţia istorică se apropie de multe ori de adevăr**, ***dar aceste pasaje sunt întrerupte de aberaţii istorice, de afirmaţii nefondate, de abdicări de la logica împrejurărilor prezentate,*** astfel că, din lipsă de altă comparaţie mai academică şi poate mai potrivită, aş asemui stările prin care trece cititorul, cu ***o baie finlandeză: când într-un spaţiu fierbinte, când aruncat într-un bazin cu apă rece gheaţă!***

Vă repet: nu este „cazul Corneliu Zelea Codreanu", ci este "cazul Cristian Sandache" şi vă spun cu toată modestia că vă pot demonta o mare parte din „istoriile" pe care le prezentaţi, fără nici un efort.

Părţile bune ale cărţii dvs. sunt atât de bune, încât subsemnatului, cu felul meu „săltăreţ" de a gândi, îmi trecuse prin minte într-o noapte că, ***dacă aş rupe vreo sută şi cinzeci de pagini şi aş retipări cartea în noul format, ar fi într-adevăr o carte reală despre Corneliu Zelea Codreanu***; oricum, cred că monitorii sunt aproape mulţumiţi. Nu disperaţi, este loc şi de mai rău, ca întotdeauna.

Vă daţi seama probabil că într-o revistă de dimensiunea *Cuvântului Legionar*, pe de o parte şi la pretenţiile noastre faţă de noi, nu ar fi fost posibil de mai mult: şi ca volum, şi calitate.

M-am mulţumit să *dezinsectez* o mică parte din cartea dvs., şi anume câteva observaţii punctuale din conţinutul capitolului intitulat "*Un tânăr ciudat*", de la titlul de pe coperta a 2- a „*Cazul Corneliu Zelea Codreanu*".

Bineînţeles, într-o ordine subiectiv logică, trebuia să precizaţi sensul peiorativ al "cazului". **La români în general, când spui despre cineva că este un caz, înţelesul are o conotaţie negativă, iar titlul celui de-al doilea capitol este de fapt "*Cazul unui tânăr ciudat*".**

Vă voi trimite punctual la afirmaţiile dvs. - cum se mai spune, vă voi cita - iar alături de citarea dvs. voi face micile mele observaţii cu scopul de a dezvălui **reaua dvs. credinţă în prezentarea faptelor:**

CRISTIAN SANDACHE

ISTORIE ŞI BIOGRAFIE

CORNELIU ZELEA CODREANU

BUCUREŞTI EDITURA MICA VALAHIE 2005

pag. 39 - o mică inexactitate fără nici-o importanţă: Ion Zelea Codreanu a avut şapte copii, nu cinci;

pag. 45 – "Frapează însă de la început, în conduita publică a viitorului creator al Mişcării Legionare, o anume desconsiderare a ordinii date, greu de înţeles şi de acceptat chiar dacă invocăm ca şi circumstanţe atenuante factorul reprezentat de vârstă" (18 ani). Această afirmaţie se referă la hotărârea liceanului Codreanu de a forma o grupă de rezistenţă în munţi, respectiv în pădurea Dobrina din apropierea Huşiului; în acest context autorul face două specificări: "conduita publică" şi "desconsiderarea ordinei date". **Începe sarabanda prostioarelor: cine a auzit de "conduită publică" într-un codru pustiu**, a unui elev cu un grup de colegi? **Apoi „desconsiderarea ordinii date" - de râsul lumii: nişte copii care plănuiesc să-şi apere ţara în cazul unei invazii bolşevice, sunt acuzaţi de marele istoric Cristian Sandache de desconsiderarea ordinei date!** Mai găsim şi altă specificare: „*greu de înţeles şi greu de acceptat*" - afirmaţii absolut gratuite care te pot arunca în derizoriu, dar care în mod evident fac parte dintr-un plan „subtil", „bine gradat", care se vrea insinuant. Acel "greu de înţeles" se referă, evident, la anul 2000, căci atunci, nefiind public, nu avea de cine să fie înţeles. **Devine de-a dreptul tragică greutatea de a înţelege, şi în nici un caz nu este vinovat tânărul licean de care vorbiţi.**

Tot la aceeaşi pagină: „războiul se terminase, evenimentele, cu încărcătura ameninţătoare, urmau a fi devenit (n. n.: ?) obiectul de soluţionare a autorităţilor statului, astfel încât gestul tinerilor lui Codreanu părea mai curând inexplicabil decât firesc". Atenţie: „urmau" te trimite în viitor, deci prezentul rămâne vid, iar „a fi devenit" - la trecut. Această exprimare, subliniată de lipsa oricărei specificaţii: care au fost la "*viitorul în trecut*" (sic!) măsurile autorităţilor - îi oferă cititorului perspectiva unei contribuţii personale care nu are nimic în comun cu istoria, urmând să înghită sugestia dvs. de mai sus; „soluţionarea autorităţilor statului" intervine înainte sau după momentul Dobrina?! Care au fost soluţionările de care tinerii nu au ţinut cont?!

pag. 46 - vă citez: „...termenul care mai târziu va cunoaşte o tristă consacrare publică, acela de *iudeo-comunism...*"

Domnule Sandache, constatarea - „trista constatare" - la ce se referă?

- la efectele dezastruoase ale comunismului?
- la tristeţea inventatorilor şi promotorilor acestui oribil flagel, când au constatat că era un eşec cu o sută de milioane de victime?
- la tristeţea omenirii cotropite de iudeo-comunism?

Melanjul dintre comunism şi iudaism este imposibil de contestat, cel puţin de un istoric hotărât să nu cadă în ridicol.

Unul dintre argumentele aduse de evrei este acela al existenţei, în acelaşi timp, a unei evreimi capitaliste în Apus; ***dar planurile tot mai evidente la nivel mondial aveau nevoie de susţinere financiară; şi apoi nu trebuie să ne scape din vedere politica de împrumuturi la nivel statal practicată de marile bănci evreieşti prin care era şantajată România, obligată - de Apusul necotropit de bolşevism! - la diverse măsuri favorabile împământenirii evreilor în România, sau amestecuri grosolane în politica internă (ca de exemplu momentul 1933, obligând guvernul României la un gest total ilegal: scoaterea în afara legii a Mişcării Legionare).***

Alt argument „forte" adus împotriva ideii de iudeo-comunism este acela - absolut real - al existenţei în România a unei mari părţi a evreimii care chiar detesta comunismul, şi că termenul în cauză vrea să generalizeze, să arunce vina şi pe cei care nu merită a fi condamnaţi pentru apartenenţa lor politică şi activităţi criminale. ***Dar cine ne "învaţă" că se poate generaliza, decât tot forţele iudaice care practică generalizarea: pentru represiunile împotriva etnicilor evrei în starea de război a anilor '40,*** despre care se poate discuta oricând (până când nu ni se va umple gura cu pământ), ***este acuzat ÎNTREGUL popor român şi „condamnat" de un tribunal fantomatic la plata a zeci de miliarde de dolari; adică numai domniile voastre au dreptul să generalizeze, dragilor?***

Vă amintesc, dacă vă faceţi neştiutori, că s-a încercat implementarea comunismului în toată Europa, pe cale politică sau prin război civil. Prin voinţa lui Dumnezeu şi a popoarelor nu s-a reuşit, dar **toţi marii conducători ai comunismului <u>sau socialismului</u> <u>apusean</u>, <u>interbelic</u> şi <u>postbelic</u>, au fost evrei.**

Citind cartea dvs., de multe ori m-am întrebat cine sau ce vă obligă la acest comportament detestabil?

Un paragraf mai departe, trântiţi iarăşi o afirmaţie de trei parale: „toţi orchestratorii şi făptuitorii actelor de terorism împotriva românilor erau evrei, cel puţin asta era optica lui Codreanu"!! Care acte de terorism, d-le Sandache? A fost unul singur, mare şi lat, al lui **Max Goldstein, în 8 dec. 1920, bomba pusă în Parlament, care viza asasinarea făuritorilor României întregite, regele Ferdinand şi regina Maria! Fără discuţie, gestul spune foarte multe despre sentimentele minorităţii evreieşti la adresa României şi a românilor**, dar a utiliza aceşti termeni pentru o caracterizare a lui Corneliu Zelea Codreanu este „o prostioară".

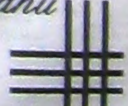
pag. 49 – Autorul, descriind clasa politică a momentului, declară: „oamenii politici care de la distanţă semănau cu nişte părinţi milostivi ai naţiunii, îşi dovedeau micimea neverosimilă, iar priviţi printr-o lentilă măritoare, biete marionete cu mâinile şi picioarele agitate continuu de către fire invizibile". De ce nu vă duceţi ideea până la capăt: lipsa de caracter, absenţa sentimentelor patriotice, goana turbată pentru îmbogăţire cu orice preţ! **Decursul unei legislaturi care rareori ţinea patru ani, îi transforma pe politicienii români de atunci (la fel ca şi astăzi) într-o pradă uşoară în mâinile oligarhiei financiare de sorginte iudaică**; ca să parafrazez pe autor, nu aveau nevoie de „fire invizibile" pentru a fi manevraţi. Conturile personale, cunoscute şi astăzi, demonstrează dependenţa lor faţă de stăpânii „nevăzuţi" - am scris "nevăzuţi" în ghilimele căci erau foarte bine cunoscuţi. **Vă dau doar un exemplu din cele nenumărate: *Titulescu*, marele filo-sovietic al anilor '30, avea un debit neacoperit niciodată, de 19.000.000 lei la banca „*Marmorosch Blanc*", sumă cu care la vremea respectivă puteai să-ţi construieşti 40 de case ca aceea în care locuiesc eu acum.**

pag. 52 - Tendinţa evidentă de culpabilizare a lui Corneliu Zelea Codreanu prin folosirea de „argumente" neexplicate sau prin generalizare este "la ordinea zilei": „brutalizarea colegilor de stânga" (asta era preocuparea lui Codreanu sau a unor studenţi care nici nu auziseră de Codreanu): smulgeau şepcile model rusesc de pe capul altor studenţi, manifestându-şi astfel oroarea faţă de ce se întâmpla în stânga Nistrului. Aceasta era marea brutalizare, fără a putea să fie stabilită obligatoriu o legătură cu "activitatea lui Codreanu".

O altă generalizare menită să facă ceaţă şi valuri: „pătrunderea cu forţa în sediul unor ziare (n. n.: în realitate un singur caz, „Opinia"), spargerea geamurilor unor magazine evreieşti", fără a preciza, căci nu sunt decât extensii pentru a prezenta un tânăr drept "ciudat", chiar dacă anumite acuzaţii ce i se aduc ar trebui eventual să facă obiectul discuţiilor altor capitole şi cu referire la alte persoane. Dl. Sandache o ştie mai bine ca oricine dar sarcina domniei sale, pe care şi-a asumat-o - din proprie iniţiativă sau nu - trebuie executată.

(continuare în pag. 9)

Nicador Zelea Codreanu

"CENTURA" POLITICII – IUNIE 2006

Parazitarea

În timp ce se auzeau voci care cereau ca Nicolae Văcăroiu, al doilea om în patrie, să preia buzduganul de la Cotroceni, iată că baciul Traian se sculă și plecă glonț la Palatul Victoria. Pre mulți avea să-i popească. Sau așa nădăjduia. Călin Popescu Tăriceanu ne-a asigurat că el însuși l-ar fi invitat pe președinte, cu vornic și cu sticla de vin, legată de gât cu busuioc, ca la nuntă. Ce a urmat arăta clar că numai de invitație nu putea fi vorba. Supărat că aviara a scăpat de sub control, președintele a dat de pământ cu toate comisiile și i-a cerut premierului să preia comanda asediului la coșterețe. Cum să nu fie necăjit când tocmai îl lăudase pe Radu Timofte pentru vigilența serviciilor de informații. Până când s-au dumirit băieții lui Traian dacă "pulyka" înseamnă "curcă" sau "puică" în ungurește, președintele i-a făcut de aviară pe guvernanții noștri. Nasurile miniștrilor s-au alungit sub microfoanele de pe pupitre, iar Călin avea fixitatea lui Keops în privire.

Ne-am făcut praf avicultura din toată țara. Cu mâinile noastre, să nu mai cârtim. Molima - câtă este, dacă este - s-a extins vertiginos. Veterinarii întâi omoară și apoi testează rapid, după care vine și confirmarea de la Londra. Cum a ajuns la cârma aviarei, Călin-Filă-dă-Poveste a dat o hotărâre de l-au ocărât toate cloștele: polițiștii de la sate să poftească și să alerge toate găinile care sar pârleazul, toți cocoșii care fug pe sub zăzlogi - acolo unde există garduri! - să captureze toate orătăniile libere și să le rupă gâtul. (Vai, ce limbaj violent: să le euthanasieze, desigur...). Dar nu-i totul pierdut: s-au adus pulpe americane proaspete la Constanța, cu numai 300 de dolari tona. Chilipir, neamule!

Capra râioasă ține coada bârzoi

MOTTO: *Americanul Stephen Jones a compărut în fața justiției din Los Angeles pentru că îi plăcea să lingă picioare.* (Toate agențiile de presă)

Marinelul le-a cerut băieților lui Radu Timofte să facă două investigații: De ce a fost el purtat de la Ana la Caiafa și înapoi la Sorin Oprescu pe când scrâșnea de durere. Șeful statului, nu doctorul, evident; apoi, să stabilească SRI de unde vine aviara. Dacă la prima întrebare, Radu Timofte a precizat că "a fost o brambureală" și atât, răspunsul la a doua investigație a avut și conotații aruncate imediat sub preș: **fermierii de la Codlea au adus păsări bolnave de aviară din Ungaria și din Slovacia. Alt scandal!** "*Este o atitudine **xenofobă**. Avem ceva cu Ungaria*", **au sărit *propagandiștii de tip nou*.** Povestea a devenit tot mai stranie după ce autoritățile au pus batista pe țambal și au decis că aviara este de-aici, de pe timpul pelasgilor, este o molimă națională, patriotică, de-a noastră. Ce mai contează că aviara a izbucnit într-o fermă care folosea făinuri de carne și oase din import? În fermele de la Codlea nu a intrat nici un scufundac, nici un nagâț care să aducă virusul H5N1. Prin urmare, de unde este virusul?

Aceeași spaimă servilă ne țintuiește chiar și atunci când e vorba de o interpretare simplă: niște escroci din Ungaria au avut afaceri cu alți escroci din România pe seama consumatorilor din țara noastră. Cine acuză Ungaria ca stat pentru această nenorocire? Cine este vinovat că noi nu avem dotările necesare să verificăm alimentele care intră cu duiumul din import, cumpărate pe datorii?

Prin 1992, a apărut în presa centrală o notă din partea celor care "îi protejează atent pe consumatori": "*Rugăm gospodinele să fie foarte atente atunci când cumpără zahăr care ar putea fi radioactiv dacă provine din Ucraina*". Bineînțeles că fiecare pensionar are câte un detector în țașcă atunci când pleacă la piață.

Și cum capra râioasă ține coada bârzoi, autoritățile române le-au cerut rugbiștilor francezi să vaccineze cocoșul galic, mascota echipei de la Paris, dacă vor să-l etaleze printre puicuțele noastre gălbejite de aviară.

Tain și diplomație

Și s-a sculat iar bădica Troian și a plecat de la Elias la Elysee. L-a primit afabil, ca un vulpoi, Jacques Chirac, deșcă veche într-ale politichiei. Discuția s-a prelungit, de la 30 de minute, cât era prevăzut, la o oră și 20 de minute. Nu vom ști cu precizie niciodată ce s-a întâmplat acolo. Cert este că pe sub sălciile de pe Dâmbovița a început chirăiala națională: "Un eșeec!" "Nuuu, o victooorie!" "Noi vrem în UE și Franța nu vrea! Nu ne primește!" Isteria s-a prelungit vreo trei zile. Analistul Neamului dăduse tonul: Franța a pedepsit România.

Dincolo de orice glumă, realitatea este totuși cu mult mai complexă. Sigur că la Paris și la Berlin persistă o anume iritare față de București. Abia fusese investit și Traian Băsescu a anunțat că preferă "Axa Washington – Londra - București". Eu am cerut prelungirea axei până la Topraisar, unde se poate naviga mai ca lumea.

Întrebat - obraznic - de un parlamentar francez în Consiliul Europei de ce nu vorbește franțuzește, Traian Băsescu a răspuns direct, în maniera lui inconfundabilă: pe vapoare se cere ajutor numai în limba engleză. **Să nu uităm că Franța este condusă de un președinte care a întors spatele și a ieșit din sala de la Paris, unde oamenii de afaceri vorbeau englezește, iar nu franțuzește.** Este bine să cunoaștem asemenea lucruri și să facem legătura în chip firesc între ele fiindcă și politicienii sunt și ei oameni care au tot felul de hachițe și slăbiciuni.

Și a venit scadența. Jacques Chirac a zâmbit, a făcut aceleași gesturi largi, l-a susținut pe trepte pe președintele României, aflat încă în convalescență. Și i-a promis că Parlamentul francez va ratifica Tratatul de aderare a României la Uniunea Europeană după reuniunea Consiliului European din 15-16 iunie, dar înainte de luna octombrie, când se va prezenta ultimul raport despre țara noastră. Chirac nu a ieșit cu Traian Băsescu în fața ziariștilor la terminarea întâlnirii. Putem presupune că era foarte ocupat, iar întrevederea durase și așa prea mult.

Philippe Douste-Blazy, șeful diplomației franceze, a ieșit în fața jurnaliștilor, dar cu ministrul de Externe al... Georgiei.

Bine, să presupunem că așa cereau uzanțele diplomatice, să nu vină cu președintele României, dar el nu a ieșit nici cu Mihai Răzvan Ungureanu.

"În privința Bulgariei și României, Comisia Europeană își va da avizul în octombrie despre politica în privința Justiției și vom avea, când Comisia își va fi dat avizul, o decizie de luat. După cum știți, aceasta este asupra datei de 1 ian. 2007 sau 1 ian. 2008", a spus Philippe Douste-Blazy.

Marea Britanie a ratificat Tratatul de aderare a României. În paralel, au izbucnit două scandaluri cu privire la comisioanele împărțite între Tony Blair și Împăratul-de-Mătase: vânzarea pe te-miri-ce a Combinatului SIDEX Galați către Lakshmi Mittal și preluarea celor două fregate britanice vechi pentru noua armată română. Ce mai contează? S-a ratificat tratatul? S-a ratificat.

Franța, "sora noastră de ginte latine", a amânat cât a putut ratificarea Tratatului de aderare. Așa a procedat și Germania. Bundestagul și Bundesratul vor ratifica Tratatul de aderare după raportul Comisiei Europene din octombrie.

Care să mai fie motivul pentru care țările ce formează "motorul Europei" au o asemenea rezervă încărcită față de România?

Dacă vom analiza mai atent rubricile "tainul așteptat" și "tainul dat", vom înțelege și mai bine situația.

Un alt aspect care nu trebuie neglijat ar fi prea bunele relații dintre Rusia și Germania.

Nu trageți în premier

Estimp, Alianța NU are orbul găinii: pediștii vor restructurarea guvernului Năstase din cârca lui Călin, liberalii poftesc remaniere ca la nenea Iancu: "să se revizuiască primesc..." Profitând că nu există lege care să le taie avântul, băieții mai isteți din Partidul-lui-Mucles sar pe corabia Marinelului. Mulți oameni de afaceri din gașca lui Ali Baba fug tot acolo. Călin vede peste tot "șiretlicurile" lui Traian care a refuzat să-l primească la căpătâi.

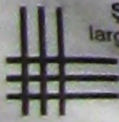
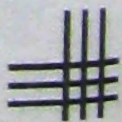
"Utecistule!" strigă "Sfântu Gheorghe din Pipera". "Pardon, nu am fost la UTC. Eu am fost la UASCR", a rotunjit sunetele George Copos. După care și-a dat demisia din funcția de vice la Călin. "Cred că, în acest moment, trebuie să plec pentru că nu pot accepta tratamentul la care sunt supuse întreprinderile mici și mijlocii. În locul meu, cel mai potrivit ar fi să vină la Guvern dl. Dan Voiculescu." Urmașul lui Petre Carp tocmai făcuse o declarație de om sărac și cinstit: "Toată averea mea și afacerile le-am lăsat fiicelor mele. Eu nu mai pot să mai fac nici un rău nimănui". Și așa, Călin-Filă-dă-Poveste a scăpat de Copos și a dat de studentul tomnatic de la Oxford. Care de cine s-a lipit gura flori i-a mirosit. În politică. Așa a fost cu Adrian Năstase, care a acceptat parazitarea. Atunci eram sigur că destinul lui politic este pecetluit. Ce i-a arătat studentul lui Ady nu putem ști. Ce-i va arăta și Marinelului, iarăși nu putem ști... Și atunci, iar ne înturnăm și spunem că bine zicea Cârmaciul: "Căline, trebuie alegeri anticipate". Acum e prea târziu. Luați cocoașa de la Adrian Năstase și purtați-o sănătoși. Teodor Stolojan avertiza că PNL va sfârși ca PSD. Parcă tot PNȚCD ar fi mai aproape... Nu trageți în premier!...

Șotron în Partidul-lui-Mucles

Văzând că Tataie umblă cu Petre Roman de mână pe la televiziunile cele mai independente și mai ales că nu dă semne cum că l-ar chinui amintirile, Buze-Reci s-a supărat rău și i-a cerut să scoată din vocabular sintagma "pol social". "Cine să-mi interzică mie? Geoană? Năstase? Le ziceam ceva pe românește și mă ridicam și plecam imediat din ședință", s-a zburlit Tataie foarte supărat, de credeam că-i sare "bai-pasul". După care, principial cum îl știm, Prostănacul a spus că nimeni nu i-a interzis vreodată lui Ion Iliescu să se întâlnească fie și cu Petre Roman sau să folosească noua marcă de sifon cu trei stele roșii "pol social". "Vrei în parc să ne luptăm?" Și au plecat în parc. A venit primul la șotron tot Prostănacul. Mai târziu, ca o primadonă sedusă și abandonată de tot Partidul-lui-Mucles, a sosit și Tataie. Merita filmat momentul în care Prostănacul a rămas singur și toate babele au alergat să plângă pe umărul puternic al fondatorului social-democrației post-moderniste din România.

Și a venit vara, dar copiii noștri nu mai au unde să-și petreacă vacanțele. Ultimii pionieri ai Mult Iubitului și Împușcatului le-au dat lovitura de grație: Daciana Sârbu, pe când era subsecretar de stat PSD, a oferit taberele Agenției Naționale de Tineret către Tineretul Social Democrat, mai dragă. **Fără licitație**, să poată veni Victor Ponta cu urmașii lui Guevara să-și petreacă vacanțele. Nu știam ce a mai rămas de furat în România...

Iar Împăratul-de-Mătase a avansat de la "patru-case" la "patru-dosare", plus un apendice: Dosarul Zambaccian (coincidențe artistice), Bijuteriile Mătușii Tamara, Miliardul de la Fănel Pavalache, Muzeul Național de Artă Contemporană de la Parlamentul României cu termopane la Cornu. Apendicele ar fi să fie brățările nevestei lui Burebista.

Naţiunea ţînţarilor

Nu ne putem întoarce de foame, dar bine că avem de toate. Marşuri cu "gay" avem şi noi, sub lozinca "Noi suntem de la Traian şi Decebal". (La următorul recensământ mă voi declara "dac"!). Marşuri cu ecologişti care îşi amintesc de natură numai pe 5 iunie când e ziua mondială a mediului. Şi nu mă miră.

Dar am rămas stupefiat să-i văd pe machedonii Sfântului Gheorghe din Pipera că mărşăluiesc prin Bucureşti cerând să fie recunoscuţi ca minoritate naţională. Adică ei n-ar fi români. **Hăbăucii!**

Ce-ar zice Petre Ţuţea de *ţînţarii* lui, venerabilul filosof care spunea că *"macedo-românii sunt români la puterea a doua"*? Şi nu greşea. Până şi Mihai Viteazul era pe jumătate armân.

Umbra de la Ţiganca

Ce se mai aude peste Prut? Ruşii nu mai primesc vinurile basarabenilor. Acum ar fi momentul pentru o măsură inteligentă din partea României, care ar putea prelua toată producţia Basarabiei, fiindcă face toţi banii.

După ce a sărbătorit ziua de 9 mai pentru eliberarea de sub "jugul fascist burghezo-moşieresc al României", Vladimir Voronin nu mai putea veni la Ţiganca de Ispas la cimitirul eroilor căzuţi la datorie pe Prut. A venit regele Mihai, dar nici un trimis important de la Chişinău. **Nu s-a spus de ce au murit românii acolo.** Coincidenţa stranie a făcut ca Înălţarea să coincidă cu ziua în care fost împuşcat ***mareşalul Ion Antonescu.*** Despre el **nu s-a spus nici o vorbă la Ţiganca, chiar dacă el a lansat porunca aşteptată atunci de toţi românii:** *"Vă ordon: treceţi Prutul!"*. **El conducea războiul de reîntregire naţională. Şi pentru asta a şi murit.**

Vânătoarea de vrăjitoare moarte

Un scandal întreg s-a declanşat în jurul ministrului Mihai Răzvan Ungureanu. 18 intelectuali rasaţi au publicat o scrisoare în care condamnă cu mânie de tip Katz "antisemitismul" ziarului Ziua. Am crezut că nu văd bine. Nu am citit nici un articol antisemit scris de Victor Roncea sau de Miruna Munteanu. Nimeni nu a afirmat că Mihai Răzvan Ungureanu este evreu. Şi dacă ar fi? Să rezolve problemele moştenirii Gojdu în interesul românilor şi poate să fie şi ciukmec. Să participe la eforturile de apropiere a românilor din Basarabia şi din Ucraina de Ţara-Mamă, şi totul va fi perfect. Nici un om normal nu invocă acum etnia în politică. **Citind scrisoarea celor 18, m-am convins că mai există evrei care vor să reanimeze fantoma antisemitismului din România.** Nu se mai poate astăzi, e prea târziu, chiar dacă unii iau bani frumoşi dintr-o asemenea vânătoare de vrăjitoare moarte. ***Este absurd să afirmi că un politician sau un gazetar este antisemit doar pentru faptul că spune deschis că moştenirea Gojdu a fost oferită de Ungaria unui cetăţean israelian, iar România, dacă vrea, poate s-o răscumpere...***

O lecţie gravă

Ce percepţie mai are Uniunea Europeană chiar asupra sa se poate vedea din **lecţia luată în Muntenegru, o "respublică" locuită majoritar de sârbi, care vorbesc sârbeşte şi sunt de religie ortodoxă, dar aveau un nivel de trai mai ridicat decât ceilalţi sârbi.** Uniunea Europeană a acceptat mult prea uşor, poate chiar suspect de uşor, organizarea unui referendum pentru secesiune. A pus doar două condiţii: electoratul să participe la vot în proporţie de minim 50%, iar votul favorabil independenţei să fie de minim 55%.

Participarea la vot a fost masivă, iar numărul celor care au vrut independenţa s-a ridicat la 55,5%. Şi inevitabilul s-a produs pe criteriul "***noi nu vrem să împărţim prosperitatea noastră cu alţi cetăţeni de aceeaşi etnie din aceeaşi ţară, dar care au avut ghinionul să trăiască în alte regiuni, mai sărace***". Aceşti sârbi mai norocoşi decât ceilalţi controlau litoralul şi puteau face turism, dar şi traficuri de tot felul cu Italia. Însuşi premierul Milo Djukanovici este urmărit de procurorii italieni pentru trafic ilegal de ţigări.

Rezultatul a fost separarea Muntenegrului de Serbia care rămâne astfel şi fără ieşire la Marea Adriatică. Este **un precedent grav**, de care vor să se prevaleze ciprioţii turci, flamanzii, bascii, corsicanii, ruşii din Transnistria etc.

Să ne imaginăm că, peste un timp, conaţionalii noştri din Dobrogea vor vrea să facă un referendum pentru separarea de România...

Să ne imaginăm că tatăl, cel care are leafa cea mai mare din familie, vine într-o seară şi spune: *"Trândavilor, am terminat-o cu voi! Numai eu muncesc aici, în timp ce tu, nevastă, de plimbi, soacră-mea doarme, feciorul meu este handicapat şi trebuie întreţinut, iar fiică-mea nu produce"*... Să ne imaginăm...

Viorel Patrichi

***

ISTORIA, ISTORII, ISTORIOARE – "CAZUL" CORNELIU ZELEA CODREANU SAU CAZUL BIETULUI DOMN CRISTIAN SANDACHE (continuare din pag. 7)

Fiindcă a venit vorba de ziarul *„Opinia"*, pentru continuitate de idei sărim la pag. 58, unde **daţi un citat din ziarul evreiesc sus numit** din 10 aug. 1919: *„.... atunci intervine preotul; cu duhul blândeţii el îşi împlântă mâna în chica poporului pe care îl bate cu fruntea de lespezile bisericii până când îl ameţeşte"* - **şi autorii articolului precizează:** *„propovăduim dragostea între oameni şi dăm cu piciorul în uşa templelor* (n. n.: a se citi *"bisericilor"*) *care adăpostesc ura şi războiul"*! **D-le Sandache, declaraţi în continuare că Corneliu Zelea Codreanu nu putea fi de acord cu astfel de afirmaţii; să bănuiesc că dvs. puteţi fi? Acceptaţi că acesta ar fi rolul Bisericii şi al slujitorilor ei? *Spuneţi, cam ce s-ar întâmpla dacă aş face astfel de afirmaţii la adresa clerului mozaic? Atunci, acum, oricând?*** Aş deveni un odios „antisemit" şi un prost pe deasupra, care îşi poate închipui că dacă mă defăimează şi mă înjură un evreu, am dreptul de a-i răspunde cu aceeaşi măsură!!

pag. 53 - „Lipsa de nuanţă, încăpăţânarea neverosimilă, fixaţiile imposibil de înlăturat, îl transformau într-un personaj greu de acceptat sau de urmat de către spiritele tolerante sau carteziene". **Practicaţi un umor greu de asimilat**: când cineva îţi dă şuturi în „spate", cam care ar fi nuanţele pe care le poţi percepe ca tolerant? Pe cine vrea dl. Sandache să păcălească alăturând termenul de toleranţă cu cel de cartezianism? **Intoleranţa la rău şi la iraţional este un defect? *Care toleranţă este un atribut al civilizaţiei? Toleranţa la rău?!*** **Din perspectiva istoriei** *„încăpăţânarea neverosimilă", „lipsa de nuanţă"* **ar putea fi calităţi capitale într-o ţară de politicianişti şi „liber schimbişti"** .

pag. 56 - „Codreanu nu putea să se desprindă de ideea potrivit căreia între comunism şi iudaism ar fi fost deplină identitate" . Aprecierea este falsă; nimeni nu îşi poate închipui că între ateism şi mozaism ar fi identitate, cu atât mai puţin un om foarte inteligent. **Bineînţeles că „deplina identitate" era între scopurile iudaismului şi ale comunismului faţă de România**; acestea se confundau. Dl. Sandache prezintă lucrurile tendenţios şi necinstit: **comunismul nu era decât un mod de operare, dar pus în practică de evrei (în toată lumea). Ce ar vrea autorul să ne sugereze, că o făceau în scopuri independente de idealurile iudaice?**

Citez din nou: „comunismul şi iudaismul mergeau aşadar împreună, într-o sinteză monstruoasă, fatidică pentru destinul colectivităţii româneşti". Dacă aşa pretindeţi că gândea "tânărul ciudat", este absolut exact; lucrul care îl împiedica la timpul respectiv să transforme România într-o republică sovietică sau măcar provincia istorică a Moldovei într-o gubernie rusească era lipsa împrejurărilor prielnice. S-a adeverit cu prisosinţă la prima ocazie în care au putut să-şi manifeste ura viscerală împotriva românilor, cu ocazia cedării Basarabiei în 1940. Dl. Sandache îşi manifestă surprinderea faţă de rigiditatea unei astfel de gândiri ca şi când nu ar fi depozitarul evenimentelor de mai târziu; îţi pui întrebarea: la ce bun confirmarea tuturor previziunilor şi îngrijorărilor lui Corneliu Zelea Codreanu? **Istoria mai îndeplineşte vreo funcţie, cu excepţia istoriei holocaustului?**

pag. 59 – "Constantin Pancu miza ... pe elementul brutal." "Recurgea *probabil* la forţa fizică, fiind secondat cu entuziasm de Codreanu". Acest *"probabil"* subliniază presupunerea fără nici o dovadă, evidenţiind subiectivismul şi înclinaţia spre denigrare cu orice preţ. Comparaţia grupului lui Pancu cu detaşamentele de asalt ale lui Rohm este atât de forţată, atât de stridentă, atât de proastă, încât te întrebi dacă să citeşti mai departe istoriile d-lui Sandache. Dacă apariţia pe scena vieţii publice a lui Pancu este prea timpurie pentru a fi acuzat de fascism, autorul, cu o mare "fineţe", prezenţă de spirit şi inteligenţă, găseşte soluţia să-l desfiinţeze: "protofascist"! I-a aruncat şi cinstitului şi dârzului Constantin Pancu oala cu lături în cap!

pag. 72 - **Referindu-vă la participarea etnicilor evrei la primul război mondial în calitate de combatanţi, îl citaţi pe "istoricul" Carol Iancu, acest mare istoric de care nu a auzit nimeni precizează nişte cifre fără sursă; putea foarte bine să scrie orice cifră!** Dvs. vă simţiţi obligat să confirmaţi informaţia şi iată, datorită reputaţiei dvs., intră în istorie **o nouă dezinformare.**

pag. 73 - Vorbind de adoptarea Constituţiei care consfinţea împământenirea etnicilor evrei în România în condiţii absolute facile, imposibil de găsit în alte legislaţii europene: *"în acest sens Codreanu a organizat la Iaşi adunări de protest, ele degenerând finalmente în ciocniri violente cu etnicii evrei"*. Cine organizează o demonstraţie nu poate fi decât atacat. **Demonstraţia făcută în centrul oraşului nu poate să fie atacată decât de contrademonstranţi! *De ce nu scrieţi clar că grupuri de evrei au atacat demonstranţii?*** Nu vă jenaţi deloc?!

pag. 75 – *"Codreanu....era furios pe toţi evreii şi era furios că grupul său nu-i putea extermina"*. Prin asemenea deducţie jegoasă este de aşteptat peste puţin timp, cu ajutoare alde Sandache, să înceapă să se discute despre *"cuptoarele lui Codreanu"*, ce ziceţi? Este dovedit istoric şi vă pot prezenta proba oricând (mergând pe linia naivităţii mele că aţi făcut această remarcă din prostie), că atât **timp cât a trăit Corneliu Zelea Codreanu nu s-a putut afirma că vreun evreu ar fi murit din cauza Mişcării Legionare** (exceptăm situaţiile posibile când ar fi murit de ciudă...)

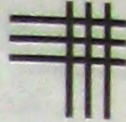
La aceeaşi pagină **prezentaţi ca pe altă aberaţie a lui Corneliu Zelea Codreanu:** *"evreii ar fi acaparat presa, industria, comerţul, băncile, într-un cuvânt, ar fi făcut legea în România"*. Prezentaţi problema cu o mirare nedisimulată, ca un copil care îşi surprinde părinţii făcând amor şi nu ştie de ce se "certau" ei în felul acela! **Aveţi obrazul să prezentaţi chestiunea ca pe o alarmă falsă? Veţi veni cu argumentul că mai erau şi ziare româneşti şi puţin comerţ românesc şi ceva industrie româneasca şi bănci româneşti! *Treziţi-vă, d-le Sandache, voi face precizarea că vorbim aici despre statul ROMÂN, înţelegeţi?!***

pag. 77 - Vorbind despre cazul călăului Manciu, prefect de Iaşi, omul care a terorizat tineretul creştin din Iaşi tot timpul cât a fost în funcţie, afirmaţi că "el i-a hărţuit fără milă, iar pe unii dintre tineri i-a supus la unele umilinţe". Elevii de liceu care au fost schingiuiţi la poliţie, care au rămas fizic şi psihic marcaţi pentru toată viaţa, se pot numi "supuşi la umilinţe"?! Oare zecile de procese intentate de părinţii copiilor schilodiţi, acestui descreierat, acestei fiare libere în mijlocul societăţii ieşene, aveau ca obiect jignirea copiilor lor?! Din moment ce câteva file mai târziu detaliaţi procedeele sălbatice ale lui Manciu, de ce trebuia la început să vă puneţi "poalele în cap"?!

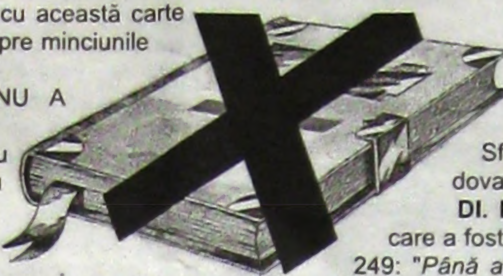
Amintiţi ca posibilă varianta în care Corneliu Zelea Codreanu nu ar fi tras cu pistolul în Manciu în legitimă apărare, ci l-ar fi pândit la ieşirea din tribunal.

(continuare în pag. următoare)

"CODUL LUI DA VINCI"

Întrucât de mult timp se face mare vâlvă în legătură cu această carte (mai nou a apărut și un film), voi scrie câteva cuvinte despre minciunile răspândite de DAN BROWN.

NICIODATĂ DA VINCI NU A SCRIS ȘI NICI NU A CONCEPUT VREUN COD, SECRET SAU NU.

Leonardo da Vinci (1452-1513) s-a născut ca fiu nelegitim al lui Ser Pietro, notar în Vinci; în 1468 tatăl său l-a dus la Florența și l-a plasat în atelierul lui Verrochio; Leonardo a fost un geniu al Renașterii, cunoscut mai ales ca pictor (cel mai celebru tablou: Mona Lisa del Gioconda), dar și ca scriitor (maxime, anecdote, legende, fabule în proză - prima mare proză a Italiei), muzician, om de știință (astronomie, mecanică, medicină-anatomie și fiziologie, botanică, aviator etc). Scrisul lui era caracterizat de scrierea în oglindă, adică scria de la dreapta la stânga, nu pentru că ar fi ascuns vreo informație secretă, ci fiindcă suferea de o boală, o formă de dislexie (afecțiune a percepției).

Deși **Dan Brown își catalogheză cartea ca pe o simplă ficțiune**, felul în care e făcută **are un singur scop: să zguduie credința în Iisus Hristos**..........toți creștinii, de ar fi cu putință "și în cei aleși".

Capitolul 1 începe cu perfida întrebare: "Dacă tot ce știm despre Iisus se dovedește a fi fals, atunci unde se află adevărul?" Îndoiala e de multe ori mai rea ca necredința.

Dl. Brown, membru al masoneriei, declară că a fost influențat de cartea altor doi masoni, intitulată "*Misterul templierilor*", însă **aiurelile pe care le debitează în cartea sa nu sunt nici noi, nici originale.** Originea lor se află în Palestina, iar vechimea lor e egală cu cea a creștinismului. Hristos a spus: "*Și unde Mă duc Eu, voi știți, și știți și calea.[...] Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine*". (Ioan 14:4-6) Deci știm unde este Adevărul! Și Cine este Adevărul!

Dan Brown afirmă în carte că Iisus Hristos s-a căsătorit cu Maria Magdalena (deci nu El ar fi murit pe cruce, ci un altul), și că au avut un copil, iar din acest copil s-ar fi desprins un întreg arbore genealogic care ar include și primii regi francezi ai căror urmași supraviețuiesc până azi. Dl. Brown mai susține că Sfântul Graal (Sfântul Potir) ar fi însăși Maria Magdalena, cea care i-a perpetuat sângele (iată o teorie rasială demnă de evrei).

În primul rând, Maria Magdalena nu a fost soția sau amanta lui Iisus! În al doilea rând, ea, după ce a fost la Roma, luminându-l pe împăratul Tiberiu despre Domnul Iisus, s-a întors la Efes, unde a rămas până la sfârșitul vieții, slujind în Biserica în care păstorea Sf. Apostol Ioan. Și nu a avut nici un copil, cu nimeni.

Sfântul Graal este o invenție, o legendă păgână care a căpătat o mască creștină și a pătruns în Apus după 1054. Nu a existat niciodată un Sfânt Graal (sau Sfânt Potir)! Sângele lui Iisus Hristos s-a SCURS ÎN ÎNTREGIME PE CRUCE, iar nu într-un potir! Astfel Sf. Cruce a devenit altarul pe care S-a jertfit Domnul, și a devenit cea mai puternică armă contra diavolului!

Astfel de hule și blasfemii au rolul de - spune el - a "elibera" omul de "vechile prejudecăți" ale Bisericii. Și astfel "eliberat" și "iluminat" "noul om", animalizat și îndobitocit, va deveni foarte ușor sclavul dușmanilor lui Hristos (clar și limpede că Dan Brown nu a acționat de unul singur - nici nu ar fi putut - ci a fost ajutat din umbră să-și răspândească mizeria sufletească în toată lumea). Evreii, din ură că n-au reușit să-L distrugă pe Iisus, au început să scornească minciuni (asemeni tatălui lor, diavolul – după cum afirmă Însuși Iisus). Prima minciună ticluită de evrei este dezvăluită în Noul Testament: i-au plătit pe soldații romani să spună că Iisus n-ar fi înviat, ci ar fi fost furat de ucenicii Săi; o altă minciună (pe care, mai nou, au prezentat-o și pe Discovery Channel) este că Maica Domnului ar fi fost o desfrânată care l-a făcut pe Iisus cu un soldat roman. Menționez însă în mod special altă mare minciună a lor: Iisus nu a murit pe cruce, ci un ucenic al Lui, El fugind cu Maria Magdalena și având copii împreună – adică exact ce afirmă Dan Brown!

Aceste minciuni și altele asemănătoare (sau chiar mai mari) erau cunoscute și combătute de Sfinții Părinți ai Bisericii. Însă, ce-i drept, pe atunci creștinii nu-și plecau urechea la toate minciunile!

La pag. 138 dl. Brown afirmă: "Primii capi ai Bisericii Creștine au răspândit minciuni care defăimau latura feminină, înclinând balanța în favoarea celei masculine". Altă prostie și minciună! Argumentul forte al lui Brown este... Inchiziția catolică! Dar Inchiziția - adusă la apogeu de faimosul Torquemada, un EVREU convertit la catolicism - urmărea vrăjitoarele și ereticii, nu femeile! (pare-se că în mintea d-lui Brown toate femeile sunt vrăjitoare). În favoarea stupidei sale afirmații dl. Brown îl amintește și pe Sf. Împărat Constantin Cel Mare. Nu există nici cea mai mică dovadă în acest sens!

Dl. Brown se dovedește a fi un adept al ereticului ARIE - care a fost condamnat la sinodul I Ecumenic, deoarece afirmă la pag. 249: "*Până atunci Iisus fusese considerat de adepții săi un profet, un muritor... un om extraordinar, însă doar un om*".

L-aș întreba pe domnia sa și pe toți care îl susțin: Dacă toți Sfinții Părinți ai Bisericii s-au ocupat, în mod conștient, cu răspândirea de minciuni, atunci de ce și-ar fi sacrificat viața pentru niște minciuni în care nu credeau?! Oare tu ai fi gata să mori pentru ceva care știi sigur că e greșit, că e o minciună pe care chiar tu ai spus-o?

Biserica, începând cu Sfinții Apostoli, L-a considerat pe Domnul Iisus Hristos Om adevărat și Dumnezeu adevărat, de o ființă cu Tatăl și cu Duhul Sfânt. Pentru a vă convinge iată câteva pasaje din Noul Testament: Matei 16:13-18, 4:11; Ioan 1:1, 1:14, 1:18, 10:30, 14:6, 8:12, 4:42; Timotei 3:16, 4:1; Tit 2:13; Romani 9:5; (Ps.109.3); Corinteni 1:24, 6:20; Apocalipsa 1:8; Ps 2:7; Fapt. Ap. 3:33; Evrei 1:5, 5:5; Luca 4:13; Petru 1:19, 3:22; Marcu 16:19 etc.

Cât despre Sinodul de la Niceea să nu uităm (adevărul): în anul 332, la Niceea s-au adunat 318 Sfinți Părinți (episcopi) și au formulat primele 7 articole din CREZ și **L-AU ANATEMIZAT PE ARIE**, și nu numai pe el, ci **și pe toți care-l vor urma în învățătură.** Hotărârile Sinodului au fost aprobate prin vot de 317 Sfinți Părinți și unul singur s-a abținut. (nu a fost o luptă așa strânsă, cum afirmă Brown)

La pag. 251: "Biblia modernă a fost alcătuită de oameni care urmăreau un țel politic clar, promovarea caracterului divin al lui Iisus Hristos și exploatarea în interes propriu a influenței sale". Dar Sfântul Apostol Pavel spune: "Toată scriptura este insuflată de Dumnezeu !"(Timotei 10:17). Deci pe cine să credem: pe Sfântul Apostol Pavel sau pe masonul Dan Brown ?

Afirmația lui are un sâmbure de adevăr: "***EVREII au început să măsluiască textul Sfintei Scripturi a Vechiului Testament**, în mii de locuri, **pentru a ascunde proorocirile mesianice și orice altă legătură ce s-ar fi putut face între Legea Veche și Creștinism.** Astfel, în dialogul cu iudeul Trifan (cam în anul 150 d.Hr.), putem citi cum Sf. Mucenic Iustin Filosoful îi mustră pe acesta pentru **o seamă de schimbări aduse de evrei** textului Sfintei Scripturi a **Vechiului Testament, mai cu seamă proorocirilor despre Întruparea, Propovăduirea, Patimile, Învierea și Înălțarea la cer a Mântuitorului nostru Iisus Hristos.** Dar schimbările făcute de iudei asupra cărților Vechiului Testament **au continuat până la alcătuirea unei forme finale, căreia i s-au adus și comentarii în același duh, și așa s-a ivit ceea ce se cheamă TALMUDUL**, cartea de căpetenie a evreilor de pretutindeni. Cărțile Vechiului Testament, atât originalul cât și copiile cu modificările ulterioare, au fost distruse sistematic de iudei...*" (Fericitul Teodorit al Kirului, "*Tâlcuirea celor 150 de psalmi ai proorocului împărat David*" - Ed. Mânăstirea Sf. Arhangheli Mihail și Gavril - Petru Vodă, 2003, pag. 538).

Iar apoi, toți ereticii urmând exemplul evreilor, mai ales cei din vremea noastră, au început să facă schimbări în Sfânta Scriptură "inspirate" (de ce duh oare?) astfel încât să concorde cu ereziile pe care le propagau.

Dar să nu uităm cuvintele Sfântului Apostol și Evanghelist Ioan: "*Și orice duh care nu mărturisește pe Hristos, nu este de la Dumnezeu, ci ESTE DUHUL LUI ANTIHRIST, despre care ați auzit că vine și acum este chiar în lume*". (Ioan 4:3).

Dl. Dan Brown nu este decât unul din mulții antihriști ai vremurilor noastre, un bun ucenic al Satanei și înainte-mergător al Antihristului. Deie Domnul ca el să se pocăiască de faptele sale și la cunoștința Adevărului să vină, căci și pentru el - și pentru alții ca el - a venit și a murit Hristos! Până atunci, să păstrăm predania și să-L urmăm pe Hristos până la moarte! Așa să ne ajute Dumnezeu! Amin.

Emanuel Ștefaniu, Craiova

***

... CAZUL BIEȚULUI DOMN CRISTIAN SANDACHE (continuare din pag. precedentă)

conform scriselor unui alt **istoric evreu proletcultist**. Ca să ne mai descrețim frunțile **să facem un scenariu după descrierea d-lui Stelian Neagoe în cartea** *„Triumful rațiunii împotriva violenței"*:

- Codreanu iese primul din tribunal; în fața tribunalului erau adunați sute sau mii de evrei care vociferau și care nu avuseseră loc în interior, așteptând ceva. Odată ieșit în văzul tuturor acestor oameni, Codreanu se dă după colț și cu pistolul în mână așteaptă ieșirea lui Manciu. Gloata de oameni îl vede (nu se putea altfel), observă cum îi tremurau genunchii și îi clănțăneau dinții în gură de frică; cei mai mulți asistenți nu își dau seama de ce stă cu pistolul în mână și de ce este atât de agitat (!). Alții - să zicem o sută din o mie - înțeleg ce pândește Codreanu și, spirit întreprinzător, strâng pariuri dacă va ochi sau nu, din câte focuri etc. Nimeni nu îl gonește (măcar cu strigăte) pe Codreanu, nimeni nu îl anunță pe Manciu. După o așteptare plină de suspans (vezi adrenalina etc., etc.), Manciu iese și tragedia se produce; urmează plățile la pariuri, câștigătorii se duc la o bere cu mici, perdanții își propun să fie mai atenți data viitoare când Codreanu va omorî pe cineva. -

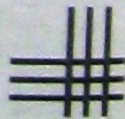
Revenind la tonul serios, istoricul sus amintit credea că își poate permite să scrie orice din mai multe motive: regimul comunist va fi veșnic și nu va veni niciodată timpul să-l contrazică cineva; **incriminarea lui Corneliu Zelea Codreanu da bine în fața partidului. Aceeași incriminare da bine în fața coreligionarilor. Aceeași incriminare face parte din el și din crezul lui și din frustrările lui și din ura lui și din meseria lui.** Cred că este suficient.

Aș face o comparație pentru ca dl. Sandache să înțeleagă: cum ar cataloga domnia sa un istoric dispus, în anul 2000, să aducă în discuție ca posibilă varianta masacrului de la Katin ca executat de armata germană? Ar râde curcile!

Trebuie să mă opresc pentru că, printre altele, mi-am umplut inima cu venin; sub pretextul imparțialității și corectitudinii, vă simțiți obligat să împroșcați cu noroi un mare erou, martir al acestei țări, ***încercând să discreditați o perioadă de deșteptare a conștiinței naționale a românilor***, **vă simțiți obligat să distrugeți amintirea miilor de tineri dispuși să moară pentru un ideal și pentru această țară! Vă simțiți obligat să prezentați ca pe o aberație sacrificiul sutelor de mii de români și de legionari** omorâți de glonț, de măciucă, de foame sau de frig. **Vă simțiți obligat să găsiți justificări pentru autoritățile care au distrus** într-un fel sau altul mii de români!

Concentrați-vă forțele și energia: *în curând veți trece la reabilitarea comunismului*. Succes!

CORNELIU ZELEA CODREANU – "PENTRU LEGIONARI" (II)

(continuare din numărul trecut)

Primul congres studențesc după război - Cluj, sept. 1920

"Tinerii studenți sunt foarte influențabili, mai ales când le lipsește o credință. Ei se lasă amăgiți nu atât prin avantajele materiale imediate care li s-ar oferi, cât mai ales prin măgulirile ce li se aduc și prin perspectivele de mare viitor ce li se oferă.

Tânărul însă va trebui să știe că în orice post va fi, este o santinelă în slujba neamului și că a se lăsa cumpărat, flatat, ademenit, înseamnă o părăsire de post, poate însemna o dezertare sau chiar o trădare." (pg. 34)

Deschiderea Universității din Iași în toamna anului 1920

"La celelalte centre universitare, liniște. Noi eram însă condamnați la război. Pentru prima oară în istoria Universității ieșene, senatul universitar anunță deschiderea cursurilor fără preoți și fără serviciul religios. (...) *Universitatea Iașiului creștin, cea mai înaltă școală românească, proclama în ceasurile grele de atunci, lupta contra lui Dumnezeu, alungarea lui Dumnezeu din școală, din instituții, din țară.* (pg. 35)

Un număr de vreo opt studenți naționaliști, care ne aflam în Iași, am umblat zadarnic pe la ușile multor profesori, încercând să-i convingem a reveni asupra măsurilor luate. Repetatele noastre intervenții n-au dus la nici un rezultat.

Și atunci, în ajun, am hotărât un lucru grav: să ne opunem cu forța la deschiderea universității. (...)

Eu am făcut un afiș scris cu creionul roșu, pe care l-am lipit pe ușa cea mare de la intrare: "Aduc la cunoștința domnilor studenți precum și a domnilor profesori, că această universitate nu se deschide decât în urma slujbei religioase tradiționale".

Restul camarazilor n-a venit decât târziu, prea târziu.

De la ora 8 au început să vină studenții. Eu am rezistat singur la ușă până la ora 9 și jumătate, când în fața universității se adunaseră peste 300 de studenți. (...)

Biruința adversarilor n-a durat însă mult pentru că peste puțin timp secretarul universității s-a coborât de la rectorat și a afișat următoarele: "Se aduce la cunoștința tuturora că rectoratul a hotărât ca universitatea să rămână închisă până miercuri, când se va deschide cu serviciul religios". Era un mare triumf pe care l-am primit cu o bucurie nespusă. (...)

De atunci mi s-a înrădăcinat credința care nu mă va părăsi, că **cel care luptă, chiar singur, pentru Dumnezeu și neamul său, nu va fi învins niciodată."** (pg. 36 - 37)

Înființarea *Asociației Studenților Creștini*

"Pornisem un grup restrâns, înființasem un cerc studențesc, trecusem la Societatea Studenților în Drept, iar spre sfârșit, se năștea din truda noastră adevăratul Centru Studențesc sub denumirea de *Asociația studenților creștini*, către care băteau acum toate inimile studențimii ieșene." (pg. 51)

"Angajament de onoare:

Subsemnații studenți ai Universității din Iași, văzând situația grea în care se găsește poporul român, amenințat în existența sa de către un neam străin, care ne-a acaparat moșia și tinde să pună mâna pe conducerea țării; **pentru ca urmașii noștri să nu pribegească prin țări străine, alungați de sărăcie și mizerie din țara lor și pentru ca neamul nostru să nu sângereze sub tirania unui neam străin, ne ridicăm hotărâți împrejurul unui nou și sfânt ideal, acela al apărării patriei noastre în contra cotropirii străine.**

În jurul acestui ideal am format *Asociația Studenților Români Creștini* de la Universitatea din Iași.

Cu acest ideal plecăm în suflet cei care părăsim astăzi băncile școlii.

A lupta, pe oriunde vom fi, pentru dreptatea noastră, pentru viața amenințată a neamului, socotim a fi cea dintâi a noastră datorie de onoare.

De aceea, întruniți astăzi sâmbătă 27 mai 1922, ne luăm un angajament comun ca, împrăștiindu-ne în toate colțurile țării, să ducem cu noi pretutindeni din focul care ne-a însuflețit în vremurile tinereții și să aprindem în sufletele necăjite făclia adevărului, a dreptului de viață liberă a neamului nostru pe aceste meleaguri.

Vom păstra cea mai strânsă legătură cu asociații pe care azi o părăsim și în care rămânem ca membrii sprijinitori, ea fiind punctul central care ne va uni mereu în lupta noastră. (...)

Lăsăm cuvântul nostru tuturor generațiilor de studenți care vor trece prin această asociație și **care vor înțelege să-și închine munca lor pe altarul patriei** să se întrunească în același an și în aceeași zi cu noi la Universitatea din Iași." (pg. 52)

La sfârșitul studiilor universitare

"Când m-am aruncat în cea dintâi luptă, n-am făcut-o în urma vreunui îndemn din partea cuiva. Nici în urma vreunei consfătuiri, a vreunei hotărâri prealabile cu executarea căreia aș fi fost eu însărcinat. Nici măcar sub impulsul unei mari și îndelungi frământări interioare sau cugetări adânci, în care să-mi fi pus această problemă.

Nimic din toate acestea. N-aș putea să definesc cum am intrat în luptă. Poate **ca un om care, mergând pe stradă cu grijile, nevoile și gândurile lui, surprins de focul care mistuiește o casă, își aruncă haina și sare în ajutorul celor cuprinși de flăcări.**

Eu, cu mintea unui tânăr de 19-20 de ani, am înțeles numai atât din toate cele ce vedeam: că ne pierdem țara, că n-o să mai avem țară; că prin concursul inconștient al bieților muncitori români sărăciți și exploatați, va veni peste noi stăpânitoare și pustiitoare hoardă străină.

Am pornit din porunca inimii, dintr-un instinct de apărare pe care îl are cel din urmă vierme târâtor, nu din instinctul de conservare personală, ci din acela de apărare a neamului din care făceam parte.

De aceea, tot timpul, aveam senzația că în spatele nostru stă neamul tot, cu viii, cu alaiul de morți pentru țară, cu tot viitorul lui. Că neamul luptă și vorbește prin noi, că mulțimea vrăjmașă, oricât de mare, în fața acestei entități istorice, nu-i decât un pumn de fărâmituri omenești pe care le vom împrăștia și le vom învinge.

Pentru aceasta au căzut cu toții, în frunte cu necugetatele senate universitare, care ***crezând că luptă cu noi, o mână de tineri nebuni, luptau în realitate cu propriul lor neam.***

Există o lege a firii, care așează pe fiecare la locul său; răzvrătiții în contra firii, de la Lucifer și până azi, *toți răzvrătiții aceștia, de multe ori foarte inteligenți, dar totdeauna lipsiți de înțelepciune, au căzut străfulgerați."* (pg. 54 - 55)

"Individul în cadrul și în slujba neamului său.

Neamul în cadrul și în slujba lui Dumnezeu și a legilor Dumnezeirii.

Cine va înțelege aceste lucruri va învinge, chiar de va fi și singur. Cine nu va înțelege, va cădea învins. (pg. 55)

Din punctul de vedere al organizării ne statornicisem pe ideea de șef și de disciplină. Democrația era înlăturată, nu din calcule și nici din convingerea născută pe cale de teorie. (...) ***nu m-au ales pe mine șef luptătorii, ci eu mi i-am ales.***

Niciodată n-am avut comitete și n-am pus la vot propuneri. ***Totdeauna însă, când am simțit nevoia, m-am sfătuit cu toți, dar pe a mea răspundere, am luat singur hotărârea.*** **De aceea, grupul nostru mic era întotdeauna o unitate nezdruncinată.** *Tabere cu păreri împărțite, majorități și minorități, ciocnindu-se între ele pe chestiuni de acțiune sau de teorie, n-au existat.* Le toți ceilalți era exact contrariu. De aceea au și căzut învinși." (pg. 55)

MIȘCAREA STUDENȚEASCĂ

10 decembrie 1922

"(...) ***Aparține istoriei naționale nu acela care va trăi sau va învinge - cu sacrificarea liniei vieții neamului - ci acela care, indiferent dacă va învinge sau nu, se va menține pe această linie.*** (...)

La 10 decembrie, delegați din toate centrele se adună la București, își fixează în zece puncte ceea ce au crezut că formează esența mișcării lor și se declară greva generală pentru toate universitățile, cerându-se realizarea acestor puncte. Nu este 10 decembrie mare prin valoarea formulării care s-a făcut atunci, după cât au putut delegații formula din esența adevărului care frământa sufletul întreg al studențimii române.

Este mare prin miracolul trezirii acestei tinerimi la lumina pe care a văzut-o sufletul ei. Este însemnată ca zi a hotărârii. A hotărârii la acțiune, a declarării războiului sfânt, care va cere acestei tinerimi române atâta tărie de suflet, atâta eroism, atâta maturitate, atâtea jertfe cunoscute și necunoscute, atâtea morminte!

10 decembrie 1922 cheamă tineretul pământului acesta la un mare examen. (...)

La București, Cluj, Iași și Cernăuți, izbucniri formidabile ale maselor studențești, care, conduse de puterea lor de intuiție, - accentuez: nu de conducători - se îndreaptă spre dușman. Ele vizează în primul rând presa evreiască: "Adevărul", "Dimineața", "Mântuirea", "Opinia", "Lumea", focare de infecție morală, de otrăvire și zăpăcire a românilor.

Presa aceasta atacă ideea religioasă la români, slăbindu-le astfel rezistența morală și rupându-le contactul cu Dumnezeu. (...)

Presa aceasta împrăștie teorii antinaționale, slăbindu-le credința în națiune și rupându-i de pământul țării, de dragostea pentru el, ***pământ care în toate timpurile a fost îndemn la luptă și sacrificiu.***

Presa aceasta prezintă fals interesele noastre românești, dezorientând și îndreptând pe români pe linii opuse intereselor naționale.

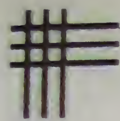
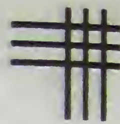
Presa aceasta înalță mediocritățile și oamenii capabili de corupție pentru ca străinul să-și poată satisface interesele lui și coboară valorile morale care nu se vor preta a face servicii iudaismului și intereselor acestuia.

Presa aceasta otrăvește sufletul neamului, dând zilnic și sistematic publicitate crimelor senzaționale, legăturilor imorale, avorturilor, aventurilor.

Presa aceasta omoară adevărul și slujește minciuna cu perseverență diabolică, întrebuințează calomnia ca armă de distrugere a luptătorilor români." (pg. 64 - 65)

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Cuibul "Vestitorii"

Document

ÎNCHISOAREA RÂMNICU SĂRAT

În urmă cu cca. 30 de ani am vizitat fără să vreau închisoarea de tristă amintire din Râmnicu Sărat, şi iată cum:

Lucrând ca ziarist profesionist, mă aflam în interes de serviciu la fosta Întreprindere Comercială de Stat Mixtă Râmnicu Sărat; fiind toamnă, am fost invitat să vizitez stocul-tampon de mărfuri necesar aprovizionării de iarnă a localnicilor. Şi iată-mă la un depozit unde se aflau cca. zece vagoane de produse alimentare, aproape în exclusivitate borcane cu legume şi cutii de conserve cu peşte, în cantităţi relativ mari dar în sortiment mic.

Spaţiile de depozitare mici dar multe ca număr, cu ferestre "liliput" şi uşi la fel dar cu vizor, un culoar drept şi neverosimil de larg pentru circulaţie, în contrast cu încăperile adiacente, poarta masivă de la intrare şi două turnuleţe de veghe lângă ziduri m-au făcut să întreb, pe bună dreptate, pe directoarea care mă însoţea, dacă depozitul alimentar nu era o fostă închisoare.

Intuiţia mea s-a dovedit bună: directoarea mi-a răspuns afirmativ şi, spre surprinderea mea, a dat şi unele amănunte legate de edificiul în care ne aflam, dar prin prisma cunoştinţelor însuşite de ea voles-nolens la cursurile de istorie R.S.R.: mi-a spus că aici au fost închişi legionarii care au făcut mult rău ţării (n-a spus în ce a constat răul), că legionarii l-au asasinat pe Iorga (n-a spus de ce şi în ce împrejurări), că au fost împuşcaţi aici unii dintre ei deoarece au vrut să fugă de sub escortă (!?) etc. Nu am vrut să o contrazic şi să-i ţin un scurt istoric adevărat, pentru că era pierdere de timp şi sigur nu era dispusă la un dialog pe o temă "tabu" care i-ar fi părut, în acei ani de dictatură comunistă, o "provocare" periculoasă care ar fi putut duce la probleme cu Securitatea; tăcerea, ca măsură de prevedere, era cel mai bun lucru atunci.

Armand Călinescu, în calitate de ministru de Interne, a început acţiunea monstruoasă, ordonată de Carol al II-lea, de **distrugere a Mişcării Legionare prin ASASINAREA conducătorilor ei.** De declanşarea acestor tragice evenimente **se leagă numele penitenciarului RÂMNICU SĂRAT:** în noaptea Sf. Andrei (29/30 nov.) **CĂPITANUL şi 13 camarazi (*NICADORII* şi *DECEMVIRII*), aflaţi aici în detenţie, sunt luaţi şi strangulaţi** de autorităţi la marginea Pădurii Tâncăbeşti (*nota bene: nu erau condamnaţi la moarte, ci la detenţie!*).

Un an mai târziu, în noaptea de 21/22 sept., alţi 15 legionari de prim rang, tot în miez de noapte, la ceasul duhurilor rele, **sunt împuşcaţi chiar între zidurile reci ale acestei închisori**, *deşi nici aceştia nu erau condamnaţi la moarte!* **Singura lor vină era aceea de a se fi dăruit total şi necondiţionat ridicării spirituale a neamului românesc, clădirii unei Românii puternice şi temătoare de Dumnezeu.**

În noaptea aceea, odată cu cei 15 martiri de la Râmnicu Sărat, erau asasinaţi 250 de legionari de pe tot cuprinsul ţării, ELITA legionară (câte 3 – 4 din fiecare judeţ şi cei 80 de fruntaşi legionari aflaţi în lagărele de la Vaslui şi Miercurea Ciuc; nu au fost cruţaţi nici cei internaţi în Spitalul Militar din Braşov).

Amintim numele elitei legionare asasinate în închisoarea de la R. Sărat:

1. Gheorghe CLIME - inginer şi avocat, comandant legionar al Bunei Vestiri (cel mai înalt grad legionar), Şeful Corpului Muncitoresc Legionar, Şeful Partidului Totul pentru Ţară, luptător anticomunist pe frontul din Spania;
2. Alexandru CANTACUZINO - dr. în Drept, diplomat, prinţ (din fam. domnească a Cantacuzinilor), comandant al Bunei Vestiri, luptător anticomunist pe frontul din Spania; Şeful Corpului de elită Moţa - Marin;
3. Nicolae TOTU - avocat, comandant al Bunei Vestiri, luptător anticomunist pe frontul din Spania; deputat numit de Căpitan pe listele Partidului Totul Pentru Ţară la alegerile din dec. 1937;
4. Alexandru Cristian TELL - avocat, comandant legionar, membru al contenciosului legionar, membru al grupării intelectuale legionare "Axa";
5. Gheorghe FURDUI - dr. în Teologie, comandant legionar, preşedintele Studenţilor Teologi din Bucureşti, preşedintele U.N.S.C.R. (Uniunea Naţională a Studenţilor Creştini Români) în 1936-1937;
6. Bănică DOBRE - economist, comandant al Bunei Vestiri, luptător anticomunist pe frontul din Spania;
7. Mihai POLIHRONIADE - avocat, comandant legionar, membru al grupării intelectuale legionare "Axa", şeful Garnizoanei Legionare Bucureşti, deputat numit de Căpitan pe listele Partidului Totul Pentru Ţară la alegerile din dec. 1937;
8. Paul CRAJA - medic, comandant legionar, preşedintele Centrului Studenţesc Bucureşti;
9. Sima SIMULESCU - profesor, comandant legionar, şeful organizaţiei legionare a sect. 2 Bucureşti, deputat numit de Căpitan pe listele Partidului Totul Pentru Ţară la alegerile din dec. 1937;
10. Gheorghe APOSTOLESCU - comandant legionar, comerciant însărcinat cu responsabilităţi în organizarea Comerţului Legionar;
11. Ion BANEA - medic şi dr. în Drept, comandant legionar, şeful Ardealului Legionar, deputat numit de Căpitan pe listele Partidului Totul Pentru Ţară la alegerile din dec. 1937;
12. Aurel SERAFIM - inginer, comandant legionar, şeful organizaţiei legionare a sect. 3 Bucureşti;
13. Traian COTIGĂ - dr. în Drept, comandant legionar, preşedinte al Centrului Studenţesc Bucureşti, preşedinte al U.N.S.C.R. în 1935-1936, orator remarcabil;
14. Emil ŞIANCU – avocat, căpitan invalid de război (1916 - 1918), comandant legionar, apărător al moţilor, şeful legionar al jud. Cluj, deputat numit de Căpitan pe listele Partidului Totul Pentru Ţară la alegerile din dec. 1937;
15. Eugen IONICĂ – dr. inginer, comandant legionar, şeful Asociaţiei "Prietenii Legiunii".

Nu demult, răsfoind în Biblioteca Academiei Române colecţia ziarului "Buna Vestire", am descoperit în nr. din 6 oct. 1940 un *articol-document*, un memoriu adresat gen. Ion Antonescu de către familiile celor asasinaţi. Îl prezentăm cititorilor noştri deoarece îl considerăm important: acest memoriu reprezintă perfect linia de gândire şi credinţă a lui Corneliu Zelea Codreanu, arătând fără echivoc singurul drum posibil spre redresarea morală a neamului românesc:

*"Domnule General, Suntem **familiile legionarilor** care au fost întemniţaţi şi **asasinaţi** între zidurile reci ale **Penitenciarului Special din Râmnicu Sărat.***

Respectuos vă rugăm cele ce urmează:

1. ***Penitenciarul special de la Râmnicu Sărat** să fie declarat monument istoric şi să facă **obiectul unui muzeu legionar**.* (...)
2. Reconstituirea nopţilor din 29/30 Noiembrie 1938 şi 21-22 Septembrie 1940 să se facă în prezenţa cuiva din partea noastră (...)
3. Să se facă un film documentar al Penitenciarului Râmnicu Sărat şi al Spitalului Militar Braşov, film în care să nu se vadă numai zidurile, ci să apară însuşi sufletul care a suferit acolo. (...) Vă rugăm ca scenariul să fie alcătuit de cineva care a stat înăuntru acolo şi a suferit împreună cu ei.

În afară de aceasta, *fotografiile şi alte filme care se iau, să nu fie o afacere şi să nu banalizeze un clişeu care, atunci când va fi proiectat, trebuie să zguduie conştiinţele româneşti.*

Pentru organizarea interioară a muzeului, reconstituirea nopţilor în care au avut loc asasinatele şi scrierea scenariului filmului documentar, vă rugăm să primiţi ca reprezentanţi ai gândurilor noastre pe *prof. Ion Ionică şi dr. Şerban Milcoveanu.*

În afară de acestea ne îngăduim să vă adresăm o rugăminte de ordin sufletesc: *Dorim ca în România legionară să se acorde întreg respectul cuvenit atât faţă de fiinţa omenească în sine, cât şi faţă de orişice credinţă sinceră.* ***Să nu mai fie deţinuţi politici printre români, iar cei străini să fie trimişi în ţara lor.*** *Pe pământul ţării noastre să nu mai fie suferinţă pentru idei, iar* ***cei arestaţi să fie izolaţi de societate dar cu nimic să nu fie chinuiţi.***

Domnule General, *această rugăminte v-o adresează familiile unor oameni care au fost condamnaţi, întemniţaţi, umiliţi, chinuiţi şi apoi asasinaţi pentru credinţa lor.* (...) Rugându-vă să credeţi, Domnule General, că *cererile şi sentimentele noastre le exprimăm numai* **din dorinţa ca aşezarea României legionare să aibă temelii cât mai tari**, îngăduim să vă urăm în numele alor noştri şi al nostru: Dumnezeu să vă ajute!

Elena Corneliu *Zelea Codreanu*, Alexandrina Gr. *Cantacuzino*, Flori Al. Cantacuzino, Marietta Claudian-*Tell*, Paulina şi ing. Ion *Ionică*, Florica ing. Gh. *Clime*, Col. *Polihroniade*, Mary Polihroniade, Vera cpt. Emil *Şiancu*, Vera *Totu*, Maria dr. Ion *Banea*, Viorica E. Ionică, Liana *Cotigă*, Eugenia *Apostolescu*, Ştefan *Simulescu*, cpt Scarlat şi Tiberiu Simulescu, Margareta *Furdui*, S. *Serafim*, Ana Valaori-*Bănică*, Tudor şi Mircea *Craja*."

Menţionez că la data redactării memoriului, în închisoare se găseau în celule individuale câteva comuniste condamnate, printre care Liuba Chişinevski şi Ana Pauker (expulzată câteva luni mai târziu în Uniunea Sovietică la un schimb cu un fost deputat în Sfatul Ţării, pe nume Codreanu), viitoarele stăpâne sângeroase ale destinului românesc. Nu s-a făcut nici o referire la răzbunare asupra lor, deşi este ştiut că Mişcarea Legionară a avut un profund caracter anticomunist, ci, aşa cum reiese, s-a cerut doar părăsirea ţării noastre de către acestea.

În urmă cu 3-4 ani, aflându-mă din nou la Râmnicu-Sărat, m-am hotărât să revăd fosta închisoare. Nimic mai simplu: porţile masive de la intrare erau acum larg deschise, intra cine vroia, neexistând vreun portar. Privatizarea de după 89 a spulberat fostul comerţ centralizat de stat, **acum noii "jupâni" având propriile spaţii de depozitare, en-gross, în fosta închisoare.**

Nimic nu aminteşte de jertfa legionară care atunci a îngrozit sufletele tuturor românilor cinstiţi.

La intrare un lucru mic îţi atrage atenţia: pe o plăcuţă de marmură se aminteşte de detenţia şi suferinţele lui ***Ion Mihalache****, fostul lider al Partidului Naţional* ***Ţărănesc****, care a fost întemniţat aici în timpul regimului comunist.*

Am fost surprins (plăcut) când la o vorbă de a mea aruncată unui "serelist" despre tragedia legionarilor care au fost închişi aici, mi s-a răspuns că în cimitirul oraşului, nu demult, fusese inaugurat un mic monument ridicat pentru legionarii asasinaţi de autorităţi în septembrie 1939.

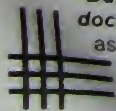
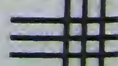
Şi iată-mă, la mai puţin de o oră, **la cimitirul oraşului**, în faţa unei **cruci modeste care aminteşte de cei 15 asasinaţi în incinta închisorii**, din zona dinspre ieşire. Câteva flori ofilite marcau trecerea unor persoane care aduseseră recent un pios omagiu celor a căror viaţă a fost brusc curmată în floarea tinereţii.

Monumente închinate jertfei legionare sunt foarte puţine. Cel mai cunoscut este cel din pădurea Tâncăbeşti, unde a fost strangulat Căpitanul împreună cu Nicadorii şi Decemvirii.

S-ar putea ridica altele în oraşele Iaşi (la Râpa Galbenă sau Galata, unde au fost schingiuiţi studenţii români creştini şi naţionalişti pentru crezul lor), la Huşi, Focşani, Turnu Severin, Bucureşti, etc., pretutindeni unde sângele eroilor a curs din belşug. **Lipseşte însă iniţiativa şi, <u>mai ales</u>, LIPSESC BANII NECESARI; în plus, din păcate, se mai şuşoteşte pe la colţuri să nu se ia astfel de hotărâri întrucât, vezi Doamne, "ar fi exagerate şi ar deranja mai ales acum, când batem la porţile Europei"!**

Ar fi bine dacă, citind articolul de faţă, s-ar găsi un mic "Mecena" care să-şi ia obligaţia de a confecţiona o placă de marmură pe care să fie trecute numele naţionaliştilor asasinaţi la Râmnicu Sărat, întrucât *Acţiunea Română* nu-şi poate permite în momentul de faţă acest efort financiar. În septembrie am monta această placă pe zidul de la intrarea din fosta închisoare, cinstindu-le astfel memoria. **Ne-ar face mare bucurie dacă până atunci am primi un semnal pozitiv din partea unui bun român sensibil la istoria ţării noastre.**

Emilian Georgescu

 (continuare din pag. 4)

Piața Poporului (*Piazza del popolo*) este o mare piață publică în adevăratul sens al cuvântului. Ea este în formă ovală și a fost concepută în anul 1814. În centrul ei se află un obelisc de granit egiptean, înalt de 36,5 m, datând de pe vremea lui Ramses al II-lea (sec. XII-lea î. Hr.), care a fost transportat la Roma de către împăratul Augustus de la Heliopoles. Dar să nu omit un lucru esențial pentru noi, românii: aici se află **două statui de daci, din marmură,** care datează din **sec. al II-lea d. Hr.** Piața este una dintre cele mai mari, mai caracteristice și mai frumoase din lume, având fântâni și grupuri statuare.

O altă urmă românească pe care vreau să o reliefez este *Academia di Romania* sau **Școala Română**, un edificiu impunător de tip clasic. Este situată în preajma altor academii și instituții străine, în Valle Giulio, și a fost fondată de celebrul istoric român **Vasile Pârvan,** pentru găzduirea celor mai buni fii ai poporului român, spre a-i învăța aici arta cercetării științifice.

La ***Piața Spaniei*** se ajunge prin bulevard, pe o scară în stil baroc construită între 1721-1725. La baza ei se află vestita *Baraccia*, plasmarea în piatră a unei bărci lungi, de mărime naturală, pe jumătate scufundată - din mijlocul ei țâșnește un izvor de apă care o umple continuu - de aici impresia că se scufundă. Este opera lui Pietro Bernini, tatăl sculptorului cu același nume, unul din primii trei ai lumii. La capătul de sus al pieței se află, la o înălțime apreciabilă, ***Biserica Trinito dei Menti***, care a fost construită în 1485, în față având un obelisc cu inscripții și imagini faraonice. Treptele, de jos până sus, sunt mereu ocupate pentru odihnă și meditație sau de conversație în toate limbile pământului, pentru împărtășirea tuturor impresiilor.

Piața Veneției este cea mai cunoscută, cea mai frecventată, învecinându-se cu Colosseumul, vis a vis de Columna lui Traian. Este un vast patrulater; aici se află Monumentul lui **Victor Emanuel II, primul rege al Italiei unite**, monument înalt de 12 m, făurit din 15 tone de bronz. La dreapta este ***Palatul Veneției***, în care este încorporată ***Biserica San Marco***, iar la stânga, ***Palatul Asigurărilor Sociale***. Palatul Veneția este plin de istorie: a fost ridicat începând din 1445 de cardinalul de origine venețiană Pietro Barbo, având un aspect de fortăreață sobră și impunătoare. A fost mai întâi *reședință papală, apoi sediu al Ambasadei Republicii Veneția, proprietate a Imperiului Austro-Ungar, sediu al lui Mussolini* (având un balcon care îi poartă numele deoarece de aici își ținea discursurile), iar astăzi este un *Muzeu de Arheologie și Istorie a Artelor.*

O altă piață este ***Navono***, un spațiu complet închis. Aici se află și o frumoasă biserică, ***Sf. Agnes;*** Sfânta Agnes a jurat să fie mireasa neprihănită a lui Hristos. Ea a fost izgonită într-un bordel unde castitatea sa a fost, în mod miraculos, păstrată. Încercarea ulterioară de a o arde pe rug a fost fără sorți de izbândă. În cele din urmă, a fost decapitată.

FÂNTÂNILE ROMEI

Una din frumusețile Romei este constituită, neîndoios, de fântânile ei, fiecare în parte având un ansamblu de figuri și statui alegorice, mitologice, însoțite de o faună sau floră mai mult sau mai puțin complicată; toate sunt din marmură albă, seducătoare. Sunt răspândite în toată Roma și multe din ele sunt opera unora din cei mai mari sculptori italieni. ***Fântâna Tritonului*** se înalță ca o ciupercă sau ca o floare fantastică în ***Piața Barberini***; este construită de celebrul pictor Bernini. Figura tritonului - jumătate om viguros, atletic, jumătate pește - este completată la bază de un grup de delfini. Două mari scoici primesc din abundență apă ce țâșnește din mâinile împreunate ale tritonului. O altă fântână, mai frumoasă, este ***Trevi***, o veritabilă expoziție de forme în marmură, invadată continuu de o cascadă zgomotoasă de ape. Un bazin larg cu apă limpede întregește cât se poate de potrivit acest cadru. Ea este opera lui Niccolo Salvi (după un desen al lui Bernini); construcția ei a început în 1735, în stil baroc caracteristic sec. al XVIII-lea. Tumultul acesta de forme și de apă este dominat de Neptun, zeul apelor, care se află într-un car tras de un grup de cai marini impetuoși, însoțiți de tritoni. Deasupra statuilor care împodobesc nișele din preajma lui Neptun se află Salubritatea și Abundența. Apa ajunge la această fântână de la o distanță de 20 de km, printr-un apeduct.

Michelangelo își face simțită prezența în Roma prin câteva opere extraordinare. În Biserica Sf. Petru în lațuri (San Pietro in Viceli) se află statuia impunătoare a lui Moise, înaltă de 3 metri. Despre această statuie, Giorgio Vasari, biograful artistului (și el artist), spunea: "Nici o operă modernă nu se va apropia vreodată de frumusețea acestuia". La rândul său, Michelangelo, după ce a terminat lucrarea, s-a adresat sculpturii: "Și acum, vorbește!".

Respectul italienilor pentru mame poate fi explicația faptului că în Roma, cele mai multe biserici sunt închinate Fecioarei Maria și nu unui sfânt. Cea mai mare și cea mai minunată dintre acestea este ***Santa Maria Magiare;*** aici amalgamul de stiluri arhitecturale este în mod surprinzător armonios, încât ești buimăcit de atâta marmură.

O altă biserică este ***Santa Maria Sapra Minerva***, singura în stil gotic din Roma, unde se află o altă statuie a lui Michelangelo, intitulată "Iisus ducând crucea". În fața ei se află o sculptură a lui Bernini, un elefant ce duce în spate cel mai mic obelisc al Romei. Alte biserici cărora trebuie să le treci pragul, comori ecleziastice, sunt ***San Luigi dei Francesi*** (Chemarea Sf. Matei) și Biserica ***Madona Pelerinilor***, ambele fiind împodobite de fresce ale lui Caravaggio.

Mă opresc aici, întrucât vreau să vorbesc mai mult despre **cea mai mare biserică creștină din lume, *SF. PETRU*.**

Piața din fața ei este una din cele mai frumoase și vaste din lume. Are formă eliptică, limitată de patru rânduri de coloane și pilaștri (284 de coloane și 88 de pilaștri cu înălțimea de 20 m). Pe unele coloane sunt suprapuse 140 de statui de sfinți (3,75 m fiecare), executate sub supravegherea lui Bernini. Biserica Sf. Petru însăși de mari proporții arhitectonice este o capodoperă a artei italiene, a Renașterii și a Barocului. În anul 324 fusese ridicată aici o primă formă de basilică, pe locul unde, conform tradiției, s-ar fi aflat corpul Sf. Petru, ucis împreună cu alți martiri în grădinile Circului lui Nero, pe același teren.

La construcția acestui imens edificiu și-au dat concursul, de-a lungul secolelor, dar mai ales în epoca Renașterii, artiști arhitecți renumiți, printre care Michelangelo, care a conceput planurile cupolei enorme. Interiorul vast este echilibrat de proporțiile sale. Astfel, heruvimii au o înălțime de 2 m, cât au și literele din mozaic ale frizei care înconjoară biserica. Pe partea dreaptă se află Pieta a lui Michelangelo, iar la capătul naosului se află statuia din bronz a Sfântului Petru.

Biserica Sf. Petru, piața cu același nume și palatele ocupă o suprafață de doar **40 ha** și constituie ***statul VATICAN***, cel mai mic stat suveran din lume. Un stat într-un alt stat! Populația statului liliput nu depășește **400 de persoane** cu pașaport. Papa însuși are pașaportul nr. 1 și este stăpânul absolut. Papii și-au impus autoritatea morală cu vigoare și în 1993, când papa de atunci, Ioan Paul al II-lea, a adresat tuturor episcopilor romano-catolici solicitarea să denunțe în fața enoriașilor lor contracepția, homosexualitatea și alte încălcări ale credinței ca fiind "răul din noi". Iar la noi în țară, cu "frica lui Dumnezeu" se permite un marș organizat al homosexualilor, ca să dăm dovadă de "toleranță și înțelegere", un "dat din coadă" ca semn de bunăvoință pentru a ni se permite intrarea în Uniunea Europeană.

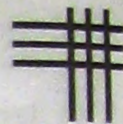
Muzeul și ***Galeria*** Vaticanului merită un studiu de o viață, nu doar câteva ore: ***Muzeul Pio-blementino*** conține colecția de antichități a papei.

În curtea ***Palatului Belvedere*** se află celebrele statui *Apollo* și *Laocoon*, iar *Pinacoteca Vaticanului* posedă picturi valoroase cum ar fi *Madona din Foligno* și *Schimbarea la față* - ale lui Rafael. De asemenea există săli întregi pictate cu fresce, trei dintre acestea sunt pictate de Rafael, iar *Apartamentul Borgia* de la parter este decorat cu fresce realizate de Pinturicchio.

Capela Sixtină reprezintă triumful artei frescelor nu doar în Palatul Vatican, ci chiar în întreaga lume. Pereții laterali sunt acoperiți cu picturi de Botticelli, Pinturicchio, Ghirlondaio, dar fresca ce efectiv îți taie respirația este cea care acoperă bolta Capelei Sixtine, realizată de Michelangelo între 1508-1512. Ea înfățișează minunatul tablou al Creației. Nici o reproducere nu va putea vreodată să redea îmbinarea perfectă a picturii cu arhitectura și dramatismul întregii capele. Vasari spunea: "Întreaga lume s-a grăbit să vadă această minune și a fost copleșită, mută de uimire". Și azi, ca în vremea Renașterii, te încearcă același sentiment de uimire și de admirație.

Italia este o țară superbă, cu o limbă apropiată de cea a noastră, cu un popor prietenos, cu o climă blândă, cu o trepidație a străzilor ce ține până la miezul nopții, cu magazine bine aprovizionate ce au mărfuri de bună calitate și la prețuri mai mici, cu români pe care îi întâlnești pretutindeni (numărul lor tinde să atingă actualmente un milion!), dispuși să-ți dea lămuriri de orice fel.

Personal am vizitat de 5 ori Italia, din nord, de la Varese, până în sud, în extremitatea Siciliei, la Taponi, dar oricând aș reveni cu plăcere și a șasea oară; mâine, dacă ar fi posibil!

SEMNIFICAȚIA CREȘTINĂ A NUMELOR (III)

(continuare din numărul trecut)

Continuăm cu dezvăluirea semnificației creștine a numelor, *referindu-ne în mod special la numele de botez al unor* LEGIONARI CE ȘI-AU DAT VIAȚA pentru apărarea neamului românesc, a țării și a creștinătății:

ALEXANDRU (*Alecu Cantacuzino, Alexandru Cristian Tell*, Alexe Mandaste, Alexe Condratiuc, Alexandru Tolan, Alexandru Cojocaru, Alexandru Cocora, Alexandru Bubi Moraru - martiri legionari asasinați de autorități în noaptea de 21/22 Sept. 1939).

Acest nume provine din greacă și înseamnă "cel ce apără poporul, bărbatul care apără". El ne îndeamnă să nu fim egoiști, să nu ne apărăm doar pe noi înșine de cele rele, ci să încercăm, cu tot ce putem, să-i apărăm și să-i ferim de orice rău pe cei de un neam cu noi.

Să-i apărăm și să-i ajutăm pe ceilalți cu rugăciunile noastre, cu exemplul, sacrificiul și răbdarea noastră, cu tot ce le poate folosi, căci atunci când ne ajutăm unii pe alții, ne ajută pe toți Dumnezeu- "Nu trebuie să ne îngrijim de ale noastre, ci de ale altora."- Sf. Ambrozie.

Biserica Ortodoxă cinstește peste patruzeci de sfinți numiți Alexandru sau Alexandra. De o prețuire deosebită se bucură Sf. Ierarh Alexandru. Acesta este unul dintre sfinții care au participat la *Sinodul I ecumenic*, atunci când Sfinții Părinți au alcătuit *Crezul* (numit și Simbolul credinței). Sf. Ierarh Alexandru a dat dovadă de o mare tărie în lupta sa împotriva *ereticului Arie, care se îndepărtase de la dreapta credință și încerca să dezbine Biserica*. Reușind să țină piept uneltirilor lui Arie, dar și altor ispite, Sf. Ierarh Alexandru, *Patriarh al Constantinopolului*, în întreaga sa viață a păstorit cu sfințenie Biserica lui Hristos, îndrumându-i pe creștini pe drumul cel bun al sfintei învățături. După cum arată și numele său, Sf. Alexandru i-a apărat pe toți creștinii, a apărat întregul popor de erezii, de greșeli și păcate, și ne apără și astăzi pe toți cu rugăciunile sale.

Biserica îl prăznuiește pe Sf. Ierarh Alexandru la 30 August.

Tot 30 August este ziua în care Ortodoxia îl prăznuiește pe *Sf. Alexandru Nevski* - ocrotitorul Rusiei.

Trebuie să-l amintim aici și pe *Sf. Alexandru al Ierusalimului*. Acesta a rămas in amintirea credincioșilor prin exemplul blândeții sale, al eforturilor pe care le-a făcut pentru ajutorarea celor din jurul său, și prin marea sa credință. A fost ales episcop de către comunitatea din Ierusalim, în urma unei descoperiri dumnezeiești, dovada incontestabilă a sfințeniei vieții și gândurilor sale. In calitate de episcop, Sf. Alexandru s-a îngrijit ca bisericile să fie conduse de oameni aleși. A înființat în Ierusalim una din cele mai valoroase biblioteci creștine din aceea vreme, iar când a fost aruncat în închisoare pentru credința sa, în timpul persecuțiilor romane, Sf. Alexandru nu a contenit cu grija pentru bunul mers al Bisericii, trimițând scrisori creștinilor, mărturisind până la ultima suflare credința și dragostea nemărginită pentru Hristos și Biserica Sa. Amintirea vieții sale a rămas pentru noi toți un exemplu de dăruire și bunătate, de credință și sfințenie, o mărturie a minunii pe care dragostea de Dumnezeu și de oameni o poate înfăptui în sufletul și în viața fiecăruia.

Zilele de sărbătoare ale Sf. Alexandru al Ierusalimului sunt 12 Decembrie si 16 Mai.

CEZAR (Cezar Popescu - legionar asasinat în București, pe podul Elefterie în ziua de 21 sept. 1939).

Numele acesta provine din latină și înseamnă "divin". El ne amintește că fiecare om, bun sau rău, sfânt sau păcătos, poartă ceva divin în el. Sufletul său, conștiința sa, viața ce palpită din toată făptura omului, sunt semnul prezenței lui Dumnezeu în tot ceea ce suntem și în tot ceea ce facem. Omul a fost creat "după chipul lui Dumnezeu", nu în sensul unei asemănări fizice. Citatul biblic se refera la trăsăturile noastre sufletești, căci Dumnezeu este mereu prezent în inima noastră și de aceea și noi, ca și El, suntem capabili de iubire, de lucruri bune, dornici de pace și înțelegere.

În primele trei veacuri creștine, biserica lui Hristos a fost crunt prigonită de către împărații romani, cei care își mărturiseau credința și se botezau fiind torturați și uciși. In aceea perioadă a trăit și Sfântul Cezar, un tânăr din Damasc, care, mărturisind faptul că era creștin, a fost omorât dându-i-se foc.

Ziua Sfântului Cezar, care a rămas pentru noi un exemplu de curaj și hotărâre, este 1 Nov.

ILIE (Ilie Mincă - elev la Școala Militară, Ilie Bulboacă, Ilie Jucan, Ilie Mirea, Ilie Hozarlescu, Ilie Poenaru - martiri legionari asasinați în noaptea de 21/22 sept. 1939).

Numele provine din ebraică, însemnând "Domnul este adevăratul Dumnezeu". Semnificația lui este aceea de a vedea cât de important este să ne păstrăm dreapta credință. Există în lume și oameni de alte credințe, iar acest lucru trebuie să ne indemne a le împărtăși și lor credința cea adevărată, cea creștină. De ce? Fiindcă noi, creștinii, credem în dragoste, în milă și iertare. Așa cum ne iubește Dumnezeu pe noi, toți la fel trebuie să ne iubim unii pe alții. Așa cum spune și acest frumos nume, Dumnezeul nostru, Sfânta Treime, este singurul Dumnezeu adevărat: Atotțiitor, Atotputernic, Atoateiubitor, iar datoria noastră de creștini este să arătăm că avem dragoste, răbdare și înțelegere, nu doar cu vorbe, ci mai ales prin fapte. "Dumnezeu este al tuturor"- Sf. Ioan Scărarul. Sf. Prooroc Ilie se bucură de mare cinste în poporul român. Biserica de lângă sediul legionar din vremea Căpitanului (str. Gutemberg, lângă Cișmigiu), frecventată de legionari și azi, poartă numele de "Sf. Ilie Gorgani". Acest sfânt a fost un mare prooroc din sec. al IX-lea î. Hr., care a făcut multe și mari minuni datorită credinței sale profunde. Atunci când țara se afla în secetă mare, Sf. Ilie a înălțat rugăciuni până când altarul pregătit pentru jertfe s-a aprins singur, cu foc venit din cer, iar ploaia a început să cadă, ca o binecuvântare. Sf. Ilie nu a murit ca orice om, ci spre sfârșitul vieții a fost ridicat la cer într-un car de foc. A rămas pentru noi un exemplu de credință și încredere în Dumnezeu Care întotdeauna ascultă rugăciunile celui cu adevărat credincios.

Sărbătoarea Sf. Prooroc Ilie Tesviteanul este 20 Iulie.

LEON (Leonid Miron - martir legionar asasinat de către autorități în noaptea de 21/22 sept. 1939).

Acest nume provine din greacă și înseamnă "leu". El este simbolul puterii divine, al regalității și triumfului. De asemenea este și simbolul justiției, imaginea leilor fiind întâlnită pe lângă tronurile regilor și scaunele episcopale. Leul este simbolul Sf. Evanghelist Marcu, al Sf. Ieronim și al Sf. Adrian.

Biserica Ortodoxă cinstește amintirea a doi sfinți Leon, prăznuiți în luna Februarie, în zilele de 18 și 20.

Trebuie să-l amintim aici și pe Sf. Leontie de la Rădăuți (sec. al XIV-lea), un călugăr român plin de evlavie și credință, a cărui zi de pomenire este la 1 Iulie.

LUCIAN (Luchian Cozan - martir legionar asasinat în noaptea de 21/22 sept. 1939, Lucian Caramlău – sublocotenent, legionar, împușcat la 3 sept. 1940).

Acest nume provine din latină și înseamnă "cel ce face lumină". El ne arată că fiecare om trebuie să fie pentru semenii săi o rază de lumină și speranță, la fel cum a fost și Căpitanul. Avem nevoie de lumină în inimă și în viață, avem nevoie de înțelegere și deschidere, iar aceste lucruri le găsim cu atât mai mult, cu cât le oferim și noi la rândul nostru.

Biserica Ortodoxă cinstește numeroși sfinți cu numele de Lucian, Lucia sau Luchian, dar amintim aici doar pe Sfântul Lucian, preotul din Antiohia, întemeietorul unei școli teologice. Sărbătoarea Sf. Lucian Preotul este 15 Oct.

MARIN (Marius Cioflec, Marin Popescu, Marin Matici – martiri legionari asasinați în noaptea de 21/22 sept. 1939, Marin Stănciulescu - legionar asasinat la 21 sept. 1939 pe podul Elefterie).

Numele provine din latină, el însemnând "marin, care ține de mare ".El ne amintește de apropierea omului de mare, de dragostea și pasiunea pe care omul a nutrit-o dintotdeauna pentru albastrul nesfârșit al apelor. Mai întâi pescar, apoi navigator, omul, din cele mai vechi timpuri, a învățat să cunoască marea, să o respecte, iar valurile neobosite, orizontul în care cerul se unește cu marea, i-au fascinat mereu pe poeți, pe pictori, pe orice om cu sufletul sensibil. "Sufletele merg către absolut, așa cum apa merge către mare" - Henry de Montherlant.

Sfânta Muceniță Marina a fost o tânără care a trăit în vremea prigoanei creștinilor, și care, mărturisindu-și credința în Hristos, a fost alungată în afara cetății, trăind o perioadă ca păstoriță. Cu toate acestea, datorită înțelepciunii și harului ei, a convertit la creștinism mai mulți păgâni. In cele din urmă a fost omorâtă de către autoritățile romane din cauză că a refuzat să se lepede de credința sa. Minuni mari s-au petrecut atât în timpul vieții sfintei, cât și după aceea, până în zilele noastre, Sfânta Muceniță Marina fiind ocrotitoarea celor aflați pe patul de moarte, dar și a tinerelor mame și a pruncilor nou-născuți.

Ziua Sfintei Mare Mucenițe Marina este pe 17 Iulie.

OCTAV, OCTAVIAN (Octavian Bălău - martir legionar asasinat în noaptea de 21/22 sept. 1939).

Numele provine din latină și înseamnă "opt". Cifra opt simbolizează divinitatea și perfecțiunea. "*Iar când s-au împlinit opt zile, i-au pus numele Iisus, după cum spusese îngerul.'* – Sf. Scriptură.

PETRU (Petre Zanche, Petre Roșianu, Petre Caranica, Petre Cuibuș, Petre Nițescu, Petre Popa, Petre Hristu Geacu, Petre Marin - martiri legionari asasinați în noaptea de 21/22 sept. 1939, Petre Fleschin, Petre Stănescu - martiri legionari împușcați în febr. 1939 și arși la Crematoriu).

Acest nume provine din greacă și înseamnă "piatră, stâncă". În viață omul trebuie să fie neclintit ca o stâncă în lupta cu greutățile și cu ispitele de tot felul. Un vechi proverb românesc ne spune că "apa trece, pietrele rămân". Acest nume denotă hotărâre și tărie de caracter, personalitate și curaj.

Sf. Petru a fost cel mai în vârstă dintre cei 12 Apostoli, fratele Sf. Apostol Andrei, un exemplu de entuziasm și tărie, de dăruire și sacrificiu.

***Sfinții Apostoli Petru și Pavel* au fost martirizați la Roma, în ziua de 29 Iunie anul 67, de aceea ziua lor de prăznuire este 29 Iunie.**

(continuare în numărul viitor)

Ionuț Moraru

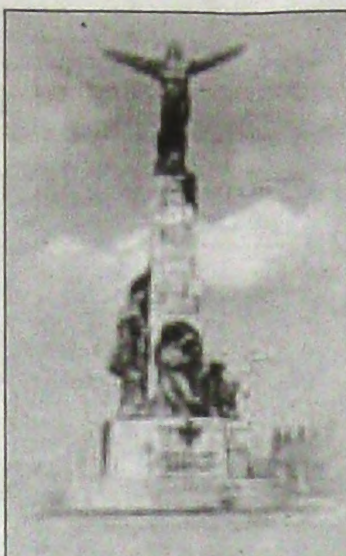
PROMOŢIA EROICĂ

ANUL ACESTA, LA 22 IUNIE SE ÎMPLINESC 45 DE ANI DE CÂND *mareşalul Ion Antonescu, erou şi martir al neamului românesc, a început cruciada împotriva comunismului şi eliberarea de sub stăpânirea sovietica a Basarabiei şi Bucovinei de Nord, prin istoricul ordin "Vă ordon: treceţi Prutul!"* dat la 22 iunie 1941.

Primele unităţi care se avântă în luptă sunt escadrilele de vânătoare, bombardament şi recunoaştere apropiată şi bombardament uşor, **din care a făcut parte şi proaspăta Promoţie de aviatori înălţaţi în gradul de sublocotenenţi la 10 Mai 1941.**

Printre cei căzuţi în prima zi de război şi în prima lor misiune de luptă se numără sublt.av. Constantin Mănăilă şi sublt.av. Florin Sobieschi. Apoi, în încleştarea luptelor au plecat dintre noi, pe "drumul umbrelor", alţi şi alţi camarazi de zbor; filosofam spunând: "Fiecare pilot are ultimul său zbor", sau, glumind, susţineam că *"Aviatorii nu mor. Ei zboară şi nu se mai întorc."*

Ofiţerii aviatori ai Promoţiei 1941, în escadrilele în care au fost repartizaţi, luptând fie direct împotriva aviaţiei inamice sovietice sau cooperând cu trupele terestre, au intrat în oraşele şi judeţele eliberate din Basarabia: Cahul, Tighina, Ismail, Cetatea Albă, Chişinău, Orhei, Bălţi, Soroca, Hotin, iar în Bucovina de Nord: Cernăuţi şi Storojineţ.

După readucerea la patria-mamă a Basarabiei şi a Bucovinei de Nord, escadrilele de aviaţie au însoţit mai departe, în teritoriul inamic, unităţile noastre victorioase: *"Promoţia 1941 de ofiţeri de aviaţie, promoţia eroică care* ***şi-a purtat aripile până la Stalingrad şi până la Elba,*** *jertfindu-şi sublocotenenţii şi locotenenţii în* ***lupte homerice împotriva a patru din cele mai teribile aviaţii ale lumii : rusească, americană, engleză şi germană, cu cei mai mulţi piloţi din întreaga aviaţie decoraţi cu Ordinul "Mihai Viteazul": promoţie martirizată după război****, înjosită, condamnată la anonimat, scoasă abuziv din istorie,* ***spre a şterge din controale, odată cu ea, demnitatea şi gloria noastre de arme.***

Am fost coechipierul unora din aceşti bravi şi altora le-am fost subaltern la escadrilă; mai târziu, când erau prin puşcării, sau abia ieşiseră din puşcării, când numele le erau hulite, le-am devenit cronicar şi le-am dedicat câteva din cărţile mele ai căror eroi reali sunt." (....) - Camaradul de zbor - mai tânăr – scriitorul c-dor aviator (r) Radu Theodoru ("Jurnal de bord")

În urmă cu zece ani am fost invitat şi am participat la Festivitatea Aniversării a 55 de ani de la înălţarea în gradul de sublt. aviator a promoţiei noastre de aviatori 1941.

În numele Promoţiei 1941, a vorbit şeful promoţiei, comandorul av. Decebal Constantinescu, care în final a arătat că în cei patru ani de război (1941 - 1945), **din cei 140 ofiţeri aviatori (activi şi de rezervă), două treimi (respectiv 93) au murit pe frontul de Est şi pe frontul de Vest, iar din cei 47 supravieţuitori la sfârşitul războiului, au mai pierit în închisori, anchete, 14,** aflându-se în viaţă 33 *(acum zece ani; azi Dumnezeu ştie câţi au mai rămas)*. Toţi supravieţuitorii au fost prezenţi la această aniversare, cu soţiile, copiii, şi chiar nepoţii lor, inclusiv rudele şi prietenii.

S-au trecut în revistă numărul de misiuni executate, faptele de arme deosebite, ordinele şi medaliile primite, precum şi marele număr de jertfe aduse de către ofiţerii Promoţiei 1941, fapte pentru care Forurile Superioare ale Aviaţiei Române au decernat acestei Promoţii de aviatori titlul de *PROMOŢIA EROICĂ*.

Am început articolul cu ordinul dat de mareşalul Ion Antonescu pe data de 22 Iunie 1941; închei tot prin cuvintele sale adresate Ţării cu ocazia preluării conducerii Statului Român:

"DRUMUL nostru este CINSTEA,
PUTEREA noastră este MUNCA,
ARMA noastră este JERTFA,
CASA noastră este CREDINŢA,
ŢELUL nostru este IZBÂNDA."

Cred că nu greşesc dacă afirm că Promoţia de Ofiţeri Aviaţie 1941, PROMOŢIA EROICĂ, şi-a făcut datoria faţă de Patrie.

Cine va prelua ştafeta ?

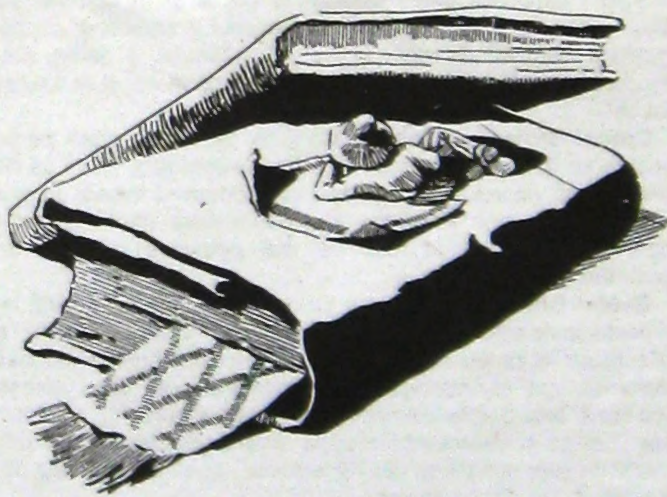
C-dor aviator (r) Florian Bukiu,
veteran de război al Promoţiei 1941, distins cu Ordinul "Virtutea Aeronautică cu Spade", Clasa "Crucea de aur"

Chicago, 2006

***

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEŞTI
- premii în cărţi -

Condiţii de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, se pot da telefonic sau personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariţiei revistei. Premiile se vor ridica de la redacţie.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII MAI: *"Care sunt ideile de doctrină legionară desprinse din "Pentru legionari" (Corneliu Zelea Codreanu) ?"*
a fost dat de doi tineri:
Alex Toncea din Cluj, 22 de ani,
şi Cornel Stoian din Craiova, 34 de ani,
care au câştigat fiecare câte un exemplar din *"Ideologie şi formaţiuni de dreapta în România"* ***(1934 – 1937)*** *- vol. IV* – Institutul Pentru Studiul Totalitarismului.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Pe lângă povestirea vieţii sale, descrierea împrejurărilor în care a înfiinţat Legiunea "Arhanghelul Mihail" şi prezentarea începutului organizării legionare, Căpitanul fixează în cartea "Pentru legionari" multe principii de bază ale Mişcării:

- principiile selecţionării conducerii Statului;
- **principiile selecţionării elitei Mişcării;**
- atitudinea împotriva trădării (*"Dacă aş avea* ***un singur glonţ*** *şi în faţă un* ***duşman*** *şi un trădător,* ***glonţul l-aş trimite în trădător****"; "Trădarea a măcinat puterile Neamului acesta"*);
- atitudinea împotriva mişeliei (aceasta nu poate fi folosită de un legionar nici măcar faţă de duşman);
- **cum trebuie să fie un conducător de mişcare de renaştere naţională;**
- **rolul disciplinei şi al dragostei în Mişcarea Legionară;**
- atitudinea faţă de clasa politică şi politicianism (izolarea politicianismului);
- atitudinea faţă de **materie** şi faţă de **raţiune** ("Nu negăm şi **nu vom nega niciodată** existenţa, rostul şi **necesitatea materiei** în lume, dar negăm şi **vom nega de-a pururi dreptul stăpânirii ei absolute**"; "**Raţiunea**, pe care o ridicase lumea în contra lui Dumnezeu, noi, fără a o arunca şi dispreţui, **vom pune-o acolo unde e locul ei, în slujba lui Dumnezeu şi a rosturilor vieţii**");
- **fixarea poziţiei Mişcării Legionare faţă de diferite aspecte de interes major:**
  - individ, colectivitate naţională şi naţiune;
  - Biserică;
  - şcoala românească, tineret, educaţie;
  - clasa de mijloc; pământul, satul şi oraşul românesc;
  - forma statală (monarhie);
  - programe;
  - elecţiune, selecţiune şi ereditate;
  - democraţie, dictatură şi ecumenicitate naţională;
  - contracararea duşmanilor neamului românesc etc.;
  - primejdiile care pândesc o mişcare politică;
  - principii de viaţă şi organizare legionară.

Etc.

ÎNTREBAREA LUNII IUNIE: Legionarii au cultul morţii (după cum sunt acuzaţi)?
PREMIU: *"România în eternitate"* – Mircea Eliade.

Poşta Redacţiei

Revista se difuzează la chioşcurile RODIPET din BUCUREŞTI şi din toate reşedinţele de judeţ ale ţării, precum şi în alte localităţi pe care nu le mai enumerăm.

Vă rugăm cereţi revista, întrucât distribuitorii n-o afişează!

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICOLAE BADEA (secretar redacţie)
STR: VLAICU VODĂ NR. 23, BL. V39, AP. 37, SECT. 3, BUCUREŞTI, **Tel.: (021) 322 3832**

ERATĂ GENERALĂ:

CONDIŢIILE ÎN CARE ESTE EDITATĂ REVISTA (LIPSA unui personal de specialitate, PLĂTIT) constituie cauza micilor erori de editare pentru care cerem scuze cititorilor.

Victor Marnea – Sinaia: Denumirea de politician nu este sinonimă cu cea de om politic, aşa cum se face azi frecvent confuzie chiar în mass media (sau poate "confuzia" este voită, încercând să se şteargă nuanţele, că tot avem numai politicieni şi nici un om politic); menţionez că această diferenţă semantică nu este "invenţia" legionarilor: inclusiv în DEX-ul editat în perioada comunistă am găsit această specificaţie. Termenul de politician are conotaţie peiorativă şi desemnează nu un om politic, ci un demagog care face din politică un mijloc abil de realizare a intereselor personale. Într-adevăr, în textele din perioada interbelică (în special cele legionare) se întâlneşte frecvent această diferenţiere (corectă!) între cei doi termeni.

Paul Plugaru – Piteşti: Şi eu am fost la Comana (chiar luna trecută), atrasă de acele reportaje mirobolante din presă (deşi cunosc în ce măsură se poate avea încredere în aceasta!), dar nu sunt chiar atât de dezamăgită ca dvs. din mai multe motive: mănăstirea, deşi restaurată urât, fără a ţine cont de vechimea de peste 500 de ani, este totuşi clădită chiar pe temelia bisericii ridicate aici de Vlad Ţepeş, aici aflându-se adevăratul mormânt al domnitorului (nu la Snagov); apoi, aşa-numita "a doua Deltă a României", chiar dacă nu însumează sute de hectare (cum exagerează presa), ci poate doar 20, este un loc plăcut, o baltă cu mici canale, cu stuf, stânjenei galbeni de apă, o imitaţie a Deltei la scară foarte mică, iar pădurea, întinsă, este superbă. Acest articol bombastic cu "a doua Deltă a Românei" e doar un "giumbuşluc" nevinovat care nu merită atâta indignare...

Alex Toncea - Cluj: Din lunga dvs. scrisoare, în afară de răspunsul corect la concurs, reţinem şi afirmaţia (deosebit de pertinentă): "Nu pentru persoana lui Horia Sima care era la mii de km distanţă de locul luptei, cum a fost întotdeauna, au suferit legionarii prin închisori, la Canal şi în domiciliі obligatorii, sau cei hăituiţi prin munţi de Securitatea regimului comunist, ci pentru credinţa lor legionară insuflată de ideile şi lupta Căpitanului, şi pentru dreptate şi libertate! Mişcarea a existat înainte ca Sima să fi auzit de ea, şi ar fi existat, în continuare, fără el."

Cornel Stoian – Craiova: Condiţia de vârstă pusă pentru participarea la concurs se datorează faptului că vrem să stimulăm tinerii să citească, pentru că ei reprezintă viitorul; în primul rând cu ei dorim să iniţiem un dialog: ei trebuie să-şi însuşească, prin emulaţie, idei naţionaliste pentru că ei le vor duce mai departe; pentru seniori rolul cel mai potrivit este acela de sfetnic, nu de concurent.

Ovidiu Oneagă – Călăraşi: Oricine care vrea să devină legionar trebuie să respecte principiile stabilite de fondatorul Mişcării Legionare, enunţate fără nici un echivoc în cărţile sale (în respectul acestor principii au trăit şi au murit atât Căpitanul, cât şi întreaga elită legionară); cel care doreşte să facă "*mici* modificări, prin părţile *esenţiale*" (vorba unui personaj celebru al lui Caragiale), este liber să-şi întemeieze propria organizaţie dacă "îl ţin curelele", pentru că nimeni nu este obligat să devină legionar, iar simpla etichetă de legionar aplicată artificial nu are nici o valoare.

Părintele Augustin – Aiud: Mulţumim pentru rândurile trimise şi vă adresăm în continuare rugămintea: rugaţi-vă pentru Mişcarea Legionară de ieri şi de azi, pentru morţi şi pentru vii!

Jean Suciu Buchiu – SUA: Mi-era dor de verva ta epistolară şi mă bucură faptul că ne împărtăşeşti întocmai părerile exprimate despre Patapievici, Alina Mungiu Pippidi etc. În ceea ce priveşte bisericile din ţară, îţi comunic cu bucurie că în ultimii 15 ani s-au construit nu mai puţin de 30.000 de lăcaşuri ortodoxe noi. Aştept cu acelaşi interes veşti şi noutăţi din Comunitatea Românească din America (eventual expuse sub formă de articol).

Anca Neagu – Câmpulung: Interesantă întrebare şi nostim început de scrisoare: "Mi-am zis că legionarii trebuie să cunoască mai amănunţit povestea lui Ioan Vodă Cel Cumplit". Inspiratul calificativ ("Cel Cumplit") dată domnitorului Moldovei, strănepot al lui Ştefan cel Mare, se datorează lui B. P. Hasdeu care i-a dedicat un amplu şi celebru studiu istoric, şi este în legătură directă cu pedepsirea exemplară a trădării unui pârcălab care-i jurase credinţă (Ieremia Golia): când oştenii de sub comanda lui Ieremia şi-au pus cuşmele în vârfurile suliţelor, trecând de partea turcilor, viteazul domnitor a poruncit ostaşilor rămaşi leali să-şi folosească tot armamentul pe capetele trădătorilor.

Radu Mihai Crişan – Bucureşti: La rândul nostru, vă rugăm să primiţi şi dvs. elogiile noastre pentru nobila dvs. preocupare pentru realizarea şi editarea de cărţi naţionaliste! După Testamentele Politice (Mihail Eminescu, Corneliu Zelea Codreanu, Ion Antonescu), şi după valorosul, amplul şi documentatul studiu "Spre Eminescu" (pe care am avut plăcerea să-l prezentăm cititorilor noştri chiar la începutul anului acesta), noua dvs. reuşită reprezentată de Testamentele Politice ale lui Ion Moţa şi Vasile Marin ne îndreptăţeşte să credem că, în ciuda calomniilor, imaginea legionarilor ca reprezentanţi autentici ai românismului nu poate fi ştearsă din conştiinţa românilor..

Adrian Begiu - Constanţa: Ştampila de pe anumite cărţi, "*Samizdat*", de multe ori pusă în locul numelui autorului cărţii (sau alături de acesta) indică fără echivoc sensul de "***interzis***": cărţile respective au fost interzise de autorităţile din ţara respectivă (sau chiar din mai multe ţări), iar autorul se fereşte a-şi face public numele pentru a nu "dispare" de pe faţa pământului în condiţii misterioase înainte de a apuca să spună lumii ceea ce are de spus. Cartea savantului Nicolae C. Paulescu, "*Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Francmasoneria*" are ştampila "Samizdat" pusă alături de numele autorului; "*Protocoalele înţelepţilor Sionului*", "*Protocoalele de la Toronto*" sau "*Hitler contra Iuda*" au doar ştampila "*Samizdat*". Cărţile respective au fost interzise chiar şi în democraţiile occidentale, în ciuda libertăţii de gândire şi exprimare proclamate. Cuvântul este de origine slavă şi denumeşte orice scriere cu circulaţie "subterană", care conţine informaţii, păreri şi concepţii opuse istoriei cenzurate de autorităţile vremii şi modului oficial de gândire. (Atenţie! doar în statele totalitare este interzisă exprimarea altor păreri decât cele ale regimului respectiv; e clar ca lumina zilei cam câtă democraţie şi sinceritate zace în lăudata Americă şi în statele europene care interzic discutarea anumitor probleme sau le trec sub tăcere totală, sub pretextul "linişti", "toleranţei" etc.)

Valeriu Leonte – Ploieşti: Şi noi am înregistrat cu deosebită bucurie faptul că prof. Grigore Opriţă, condamnat în urmă cu doi ani de către Tribunalul Braşov, la doi ani de închisoare pentru propagandă naţionalist-şovină, în baza art. 4 din OUG 31/2002, întrucât difuzase cărţi legionare, a fost achitat de Curtea Supremă de Justiţie! Ne rezervăm satisfacţia comentării sentinţei de achitare date de cea mai înaltă instanţă de judecată a ţării, într-un articol viitor, din lipsă de spaţiu, mulţumindu-ne deocamdată să subliniem încă o dată faptul, confirmat de Justiţie, că LEGIONARISMUL NU ESTE INTERZIS!

Eugen Dorobanţu – Bucureşti: Despre semnificaţia numărului 666 veţi găsi explicaţii ample şi fondate în site-ul www.sfaturiortodoxe.ro, pe care vi-l recomand cu căldură. Din lipsă de spaţiu mă limitez deocamdată la această sugestie; preconizăm ca în câteva din numerele viitoare să publicăm extrase din acest site pe care se găsesc multe subiecte interesante.

Nicoleta Codrin

Periodic editat de "*ACŢIUNEA ROMÂNĂ*" ISSN 1583-9311

Redactor şef: **Nicoleta Codrin**
Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Corneliu Mihai, Ştefan Buzescu, Cătălin Enescu
Secretar de redacţie: *Nicolae Badea*

Relaţii cu publicul **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti**
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V. Lascăr)
Vineri, între orele 15^{00} – 19^{00}
Tel.: (021) 322 3832 sau 0745 074493
e-mail: actiunea-romana@actiunea-romana.com